

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний університет «Запорізька політехніка»

Факультет соціальних наук

(повне найменування факультету)

Психологія

(повне найменування кафедри)

Пояснювальна записка

до дипломного проекту (роботи)

магістр

(ступінь вищої освіти)

на тему Психологічні особливості проявів булінгу серед молоді: наслідки та

шляхи подолання

(назва теми)

Виконав(ла): студент(ка) 2 курсу,
групи СН-114 м

Спеціальності 053 Психологія

(код і найменування спеціальності)

Освітня програма (спеціалізація)

Психологія

ПЛАТОНОВ О.В.

(ПРИЗВИЩЕ та ініціали)

Керівник ГАЙВОРОНСЬКА Т.О.

(ПРИЗВИЩЕ та ініціали)

Рецензент КОВАЛЬ В.В.

(ПРИЗВИЩЕ та ініціали)

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний університет «Запорізька політехніка»
 (повне найменування закладу вищої освіти)

Факультет соціальних наук
 Кафедра «Психологія»
 Ступінь вищої освіти магістр
 Спеціальність 053 Психологія
 (код і найменування)
 Освітня програма (спеціалізація) Психологія
 (назва освітньої програми (спеціалізації))

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри

«29» серпня 2025 року

ЗАВДАННЯ

НА ДИПЛОМНИЙ ПРОЄКТ (РОБОТУ) СТУДЕНТА(КИ)

Платонова Олександра Володимировича
 (ПРИЗВИЩЕ, ім'я, по батькові)

1. Тема проєкту (роботи) Психологічні особливості проявів булінгу серед молоді: наслідки та шляхи подолання.

керівник проєкту (роботи) декан факультету психології. кандидат філософських наук, доцент Гайворонська Таїсія Олексіївна,

(науковий ступінь, вчене звання, ПРИЗВИЩЕ, ім'я, по батькові)

затверджені наказом закладу вищої освіти від «01» вересня 2025 року №388

2. Строк подання студентом проєкту (роботи) 15 грудня 2025 року

3. Вихідні дані до проєкту (роботи) 111 с., 8 рис., 76 дж., 1 табл., 1 дод.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (перелік питань, які потрібно розробити) було реалізовано ряд завдань: здійснено теоретико-методологічний аналіз поняття «булінг»; психологічні особливості проявів булінгу серед молоді: наслідки та шляхи подолання; проведено емпіричне дослідження; зроблено аналіз результатів дослідження; розроблені практичні рекомендації для молоді та студентів закладів вищої освіти.

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень) рис. 1. Фрагмент Google-форми (демографічний блок опитування); рис. 2. Розподіл відповідей студентів щодо найпоширеніших форм булінгу, рис. 3. Частота особистої участі у ситуаціях булінгу. рисунок 1.1. Розподіл відповідей на запитання «Чи стикалися Ви з булінгом у своєму житті?», рисунок 1.2. Найпоширеніші форми булінгу, рисунок 1.3. діаграма емоцій булінгу., рисунок 1.4. Наслідки булінгу., рисунок 1.5. допомога по зменшенню прояву булінгу. Таблиця 1.1. Варіанти ефективності протистояння з булінгу.

6. Консультанти розділів проєкту (роботи)

Розділ	ПРИЗВИЩЕ, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		завдання видав	прийняв виконане завдання
1	ГАЙВОРОНСЬКА Т.О., доцент	23.09.2025	05.10.2025
2	ГАЙВОРОНСЬКА Т.О., доцент	07.10.2025	26.10.2025
3	ГАЙВОРОНСЬКА Т.О., доцент	21.10.2025	26.11.2025
Нормок-ь	КУЗЬМІН В.В. , доцент	01.12.2025	10.12.2025

7. Дата видачі завдання «29» серпня 2025 року.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів дипломного проєкту (роботи)	Строк виконання етапів проєкту (роботи)	Примітка
1	Узгодження теми та затвердження завдання на дипломний проєкт (роботу)	29.08.2025	
2	Збір матеріалу та вивчення літературних джерел на дипломний проєкт (роботу)	04.09.2025	
3	Складання змісту	05.09.2025	
4	Виконання першого розділу	05.10.2025	
5	Виконання другого розділу	26.10.2025	
6	Виконання третього розділу	24.11.2025	
7	Формування висновків	28.11.2025	
8	Перевірка роботи керівником	01.12.2025	
9	Оформлення дипломного проєкту (роботи)	04.12.2025	
10	Нормоконтроль та перевірка на запозичення	10.12.2025	
11	Попередній захист дипломного проєкту (роботи)	12.12.2025	
12	Подання роботи на кафедру	15.12.2025	
13	Одержання відгуку та рецензії	18.12.2025	
14	Захист дипломної роботи	21.12.2025	

Студент(ка)

(підпис)

ПЛАТОНОВ Олександр

(Ім'я ПРИЗВИЩЕ)

Керівник проєкту (роботи)

(підпис)

ГАЙВОРОНСЬКА Таїсія

(Ім'я ПРИЗВИЩЕ)

РЕФЕРАТ

Магістерська робота : 111 с., 8 рис., 76 дж., 1 табл., 1 дод.

Дослідження зосереджено на студентській молоді в закладах освіти.

Мета – виявити психологічні особливості булінгу серед студентів і розробити шляхи його профілактики.

Використано теоретичний аналіз, анкетування, спостереження, статистичну обробку даних.

Практичну цінність становлять рекомендації для психологічних служб вишів, проведення тренінгів та створення безпечного середовища. Застосовані методики включають:

1. Оцінку емпатії для перевірки чутливості студентів до почуттів інших.
2. Шкалу тривожності для вивчення емоційного стану, пов'язаного з ролями агресора чи жертви.
3. Соціометрію для аналізу соціального статусу і його впливу на участь у булінгу.
4. Анкетування про досвід булінгу як інструмент для визначення обізнаності студентів.

З додаткових методів досліджено соматизацію, психосоматичні скарги, фізіологічні показники стресу, тілесну усвідомленість і соматичні симптоми стресу. Це дозволило оцінити зв'язок між психологічними факторами та фізичними реакціями на стрес.

Результати показали рівень тривожності, емпатії та соціального статусу студентів, а також їхній вплив на участь у булінгу. Розроблено практичні рекомендації для профілактики та подолання булінгу у студентському середовищі.

БУЛІНГ, АГРЕСІЯ, СТУДЕНТСЬКА МОЛОДЬ, ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ, ЕМПАТІЯ, ПРОФІЛАКТИКА, ПСИХОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ БУЛІНГ.....	12
1.1. Поняття та сутність булінгу в сучасній психології	12
1.2. Види та форми булінгу серед студентської молоді.....	17
1.3. Психологічні особливості учасників булінгу.....	28
Висновки до першого розділу.....	38
РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.....	40
2.1. Мета, завдання та гіпотеза дослідження.....	40
2.2. База, вибірка та методи дослідження.....	43
2.3. Організація та процедура проведення дослідження.....	49
Висновки до другого розділу.....	53
РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ.....	55
3.1. Аналіз результатів опитування студентів.....	55
3.2. Виявлення психологічних особливостей учасників булінгу.....	59
3.3. Інтерпретація отриманих результатів.....	64
Шляхи профілактики та подолання булінгу серед студентської молоді.....	70
3.4 Психологічна профілактика булінгу в закладах вищої освіти.....	70
3.5 Роль психологічної служби та студентського самоврядування.....	77
3.6 Практичні рекомендації та напрями подолання булінгу.....	84
Висновки до третього розділу.....	90
ВИСНОВКИ.....	94
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	102
ДОДАТКИ.....	108

ВСТУП

Система вищої освіти України перебуває на етапі активних перетворень, спрямованих на створення безпечного та комфортного в психологічному плані освітнього середовища. Однак, поряд із позитивними змінами, у студентському середовищі все ще трапляються випадки агресії, нетерпимості та насильницької взаємодії. Особливу занепокоєність викликає проблема булінгу - систематичних принижень, психологічного чи фізичного насильства, що здійснюється однією особою або групою стосовно іншої. Булінг має руйнівний вплив на психоемоційний стан людини, погіршує міжособистісні відносини, соціальний мікроклімат у групах і в цілому знижує якість навчального процесу.

Булінг у закладах вищої освіти характеризується певною специфікою: прояви насильства часто є менш очевидними, але водночас завдають значно глибших і тривалих психологічних травм. Оскільки студентський вік є особливо вразливим до зовнішнього впливу, соціальні травми, отримані в цей період, нерідко відображаються на подальшій особистій еволюції, професійній самореалізації та якості міжособистісних стосунків.

Розгляд цієї теми є вкрай актуальним через необхідність детального аналізу психологічних аспектів такого складного та деструктивного явища, як булінг, особливо в межах студентської молоді, яка часто стає вразливою мішенню для таких ситуацій. Ця специфічна соціальна група перебуває у перехідному періоді свого життя, коли вплив зовнішніх факторів, як-от тиск, дискримінація чи соціальні конфлікти, особливо значний. Такі явища здатні суттєво порушувати їхній психоемоційний стан, впливати на рівень їхньої академічної успішності та пригнічувати розвиток навичок соціальної взаємодії. Визначення масштабів проблеми, виявлення її основних причин, розуміння механізмів її формування та усвідомлення можливих наслідків становлять важливе підґрунтя для створення дієвих превентивних заходів і

розробки ефективних підходів до її подолання у контексті сучасного освітнього середовища.

Центральним завданням цього дослідження є глибоке вивчення психологічних особливостей та характерних проявів булінгу серед студентської молоді, з акцентом на пошук не лише ефективних методів його профілактики, але й розробку стратегій, спрямованих на зменшення шкоди, якої булінг завдає учасникам процесу. Окрему увагу приділено практичним заходам, які можуть бути адаптовані для інтеграції у систему навчальних закладів, щоб забезпечити комплексний підхід до мінімізації негативного впливу та підтримки здорового соціально-культурного клімату серед студентів.

Для реалізації поставленої мети сформульовані наступні завдання дослідження:

- провести теоретичний аналіз сучасних підходів до визначення поняття булінгу, його структурних характеристик та загальноприйнятої класифікації його видів;

- ідентифікувати основні психологічні особливості учасників булінгового процесу - як агресора, так і жертви, а також пасивних спостерігачів;

- дослідити реальні прояви булінгу серед студентської молоді, визначивши специфіку його виникнення в цій соціально-віковій групі;

- здійснити аналіз психоемоційних наслідків булінгу як для учасників агресивних дій, так і для спостерігачів, враховуючи їхній довготривалий емоційний і соціальний стан;

- підготувати практичні та обґрунтовані рекомендації, спрямовані на попередження проявів булінгу та мінімізацію його наслідків у студентському середовищі.

Таким чином, поглиблене вивчення зазначеної проблематики слугуватиме основою для створення комплексних стратегій її вирішення та

формування більш безпечного й комфортного освітнього простору для студентів.

Об'єктом дослідження є феномен булінгу, який розглядається як соціально-психологічне явище, що набуває особливого впливу в студентському середовищі. Увага зосереджується на виявленні причин, динаміки та наслідків цього явища, що формує специфічну атмосферу в групах молодих людей.

Предметом дослідження виступають психологічні аспекти проявів булінгу серед студентської молоді, зокрема його причини, суб'єктивне сприйняття жертв і агресорів, а також шляхи попередження та подолання цього явища з використанням різних підходів і методик. У дослідженні передбачається аналіз конкретних проявів булінгу, а також практичне оцінювання ефективності впровадження профілактичних програм.

Гіпотеза дослідження базується на припущенні, що систематичне та своєчасне вивчення психологічних особливостей, які впливають на формування і розвиток булінгу, у поєднанні із застосуванням науково обґрунтованих профілактичних і корекційних заходів, значно знижує масштаби проявів цього явища. Це, у свою чергу, сприяє створенню більш сприятливого соціально-психологічного клімату в студентських колективах, що позитивно відображається на загальній атмосфері та міжособистісній взаємодії.

Задля досягнення поставленої мети дослідження використовуються різнобічні методи. Вони включають: глибокий теоретичний аналіз існуючих наукових джерел з проблематики булінгу, проведення анкетувань серед студентів для отримання даних щодо їхнього досвіду та відчуттів, спостереження за поведінковими патернами учасників дослідження у природних умовах, а також систематичний кількісний та якісний аналіз зібраних емпіричних даних. Крім того, застосовується широкий спектр методів статистичної обробки результатів для забезпечення об'єктивності та наукової достовірності отриманих висновків.

Практична цінність роботи полягає в можливості застосування отриманих результатів у діяльності психологічних служб закладів вищої освіти. Це може стати основою для організації профілактичних тренінгів, проведення консультативної роботи та створення безпечного освітнього середовища.

Структура роботи: курсова магістерська робота включає вступ, чотири розділи, висновки, перелік використаних джерел і додатки.

Одним із дієвих прикладів системного підходу до боротьби з булінгом є програма KiVa, створена у Фінляндії. Її назва походить від фінського словосполучення *Kiusaamista Vastaan*, що означає «Проти булінгу». Запроваджена у 2007 році, програма спочатку орієнтувалася на шкільне середовище, але її принципи легко адаптуються для студентських колективів.

Програма Kärnä, A., Voeten, M., Little, T. D., Poskiparta, E., Alanen, E., & Salmivalli, C. (2011) комбінує профілактичні заходи, втручання та моніторинг. Вона передбачає проведення освітніх уроків для учнів, семінарів для батьків і вчителів, а також індивідуальну роботу з булерами та їх жертвами. Особливу увагу приділяють групі спостерігачів - учням, які перетворюються на активних учасників припинення булінгу [34].

Як приклад можна навести ситуацію у фінських школах, де зафіксували випадки систематичних образ і насмішок над дитиною через її соціальні чи зовнішні відмінності. Застосування програми KiVa не лише допомогло припинити конкретні прояви булінгу, але й сприяло зміні атмосфери в класі. Учні почали підтримувати одне одного, а рівень агресії знизився на 30–50%.

Цей досвід свідчить про те, що системний підхід, що інтегрує освітню, психологічну та соціальну складові, є потужним інструментом у боротьбі з булінгом. Саме подібні методи лежать в основі розробленої у цій магістерській роботі методології профілактики та подолання булінгу.

Дані базуються на офіційних дослідженнях та спостереженнях за впровадженням програми KiVa у школах Фінляндії.

Таблиця демонструє, що використання системного підходу KiVa суттєво зменшує випадки булінгу та сприяє підвищенню рівня взаємної підтримки серед учнів.

За потреби можна подивитись схему або графік, які наочно люструватимуть зниження булінгу та покращення шкільної атмосфери після впровадження програми KiVa. Це стане чудовим доповненням до таблиці для магістерської роботи. Моніторинг шкільного середовища проводиться через опитування учнів, спрямовані на визначення частоти та характеру випадків булінгу, а також на оцінку рівня взаємопідтримки у класах. Опитувальні анкети мали на меті аналіз емоційного стану учнів, рівня їхньої тривожності, самооцінки та відчуття безпеки. Спостереження в навчальних класах проводили педагогічні та психологічні групи, які фіксували взаємодію між учнями, прояви агресії та наслідки таких ситуацій. Впровадження програми KiVa включало систематичні заняття, тренінги для учнів і педагогів, а також інтерактивні вправи, спрямовані на розвиток емпатії та соціальної компетенції.

Результати дослідження:

1. Було зафіксовано помітне зниження кількості випадків булінгу: у школах, де було реалізовано програму KiVa, рівень агресії зменшився на 30–50% у порівнянні з контрольними навчальними закладами.

2. Покращився рівень взаємної підтримки та позитивної взаємодії серед учнів: стало чистішим свідчення про допомогу однокласникам у розв'язанні конфліктних ситуацій.

3. Учні зазначали зниження рівня емоційного стресу і тривожності, покращився загальний психологічний клімат у класах.

4. Педагоги також відзначили позитивні зміни: зменшилася кількість конфліктів між учнями та покращилася загальна дисципліна.

Отримані результати свідчать, що системний підхід, передбачений програмою KiVa, є ефективним у боротьбі з проявами булінгу та створенні безпечного і підтримуючого навчального середовища. Регулярне

застосування інтерактивних методів навчання та моніторинг учнівської поведінки дозволяють оперативно виявляти потенційні конфлікти та коригувати соціальні відносини у шкільному колективі.

Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків до кожного розділу і загальних висновків, списку використаних джерел, додатків. Обсяг роботи викладено на 110 сторінках. Дослідження містить 76 літературне джерело, 8 рисунків, 1 таблиць, 1 додатків.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ БУЛІНГУ

1.1 Поняття та сутність булінгу в сучасній психології

У сучасному суспільстві проблема насильницьких проявів у міжособистісних стосунках набуває дедалі більшої актуальності. Особливо небезпечними є систематичні форми агресії, які мають цілеспрямований і повторюваний характер. Саме до таких форм належить булінг, що останні десятиліття активно вивчається в психології, педагогіці, соціології та юриспруденції.

Термін «булінг» походить від англійського bully - «хуліган», «задирака». У науковий обіг його ввів норвезький дослідник Дан Олвеус у 1970-х роках. Він визначав булінг як навмисну, повторювану агресивну поведінку, спрямовану на заподіяння шкоди іншій людині, яка перебуває в уразливому становищі. На відміну від звичайного конфлікту, булінг передбачає систематичність, дисбаланс сил між агресором і жертвою та наявність емоційного або фізичного насильства, що викликає у потерпілої особи почуття беззахисності та страху.

У психологічній науці сформувалося кілька підходів до визначення булінгу:

- поведінковий підхід - акцент робиться на агресивних діях і поведінці, спрямованій на приниження та заподіяння шкоди іншій особі;
- соціально-психологічний підхід - розглядає булінг як феномен групової динаміки, коли агресія підтримується або толерується колективом;
- особистісно-психологічний підхід - акцентує увагу на індивідуально-психологічних особливостях агресора та жертви, таких як рівень емпатії, самооцінка, особистісна тривожність тощо.

Психологи виокремлюють ключові ознаки булінгу:

1. Систематичність - дії повторюються протягом певного часу.
2. Нерівність сил - жертва не може ефективно захиститися або дати відсіч.
3. Наявність агресії - психологічної, фізичної, вербальної чи кіберформи.
4. Приниження та домінування - агресор прагне знецінити або контролювати жертву.
5. Публічність або груповий характер - часто булінг відбувається у присутності інших осіб.

Булінг може мати різні форми: від прямих образ, насмішок і фізичного насильства до витончених психологічних маніпуляцій, соціальної ізоляції чи кіберпереслідування. Особливістю цього явища є те, що воно часто замасковане та не завжди помітне для сторонніх. У студентському середовищі булінг найчастіше виявляється через соціальне виключення, ігнорування, приниження статусу, поширення чуток або публічне висміювання, особливо у цифровому просторі.

Важливо розуміти, що булінг - це не просто сварка між студентами чи жарт. Це - форма психологічного насильства, яка має глибокі наслідки для особистості. У жертви формуються почуття безсилля, емоційна нестабільність, відчуження, страх повторних принижень. Нерідко спостерігається зниження рівня самооцінки, зростання тривожності та депресивні симптоми. Такі переживання впливають не лише на психологічний стан, а й на успішність у навчанні, соціальну активність і професійну мотивацію.

Монографія присвячена вивченню психологічних факторів, які сприяють розвитку булінгу серед молоді. Олейник І. В. детально аналізує типологію агресорів і жертв, вплив сімейних і соціальних обставин, а також роль емоційної регуляції та рівня самооцінки у формуванні поведінки учасників конфліктних ситуацій. Особливий акцент зроблено на механізмах виникнення конфліктної поведінки, психологічних підходах до реагування на

агресію та ефективних стратегіях профілактики. У роботі запропоновано практичні рекомендації щодо створення програм психологічної підтримки, проведення корекційних тренінгів і освітніх заходів, спрямованих на зниження рівня агресії та розвиток емпатії серед студентської молоді. Також представлено огляд групових та індивідуальних підходів психологічної допомоги, які сприяють успішній соціалізації та інтеграції молоді в колективне середовище [12].

Агресори, у свою чергу, часто мають низький рівень емоційного контролю, підвищену імпульсивність, схильність до домінування над іншими та низьку емпатію. Такі риси можуть бути наслідком виховання, несприятливого мікроклімату в родині або попереднього досвіду насильства. При цьому булінг для них - спосіб самоствердження та реалізації потреби у владі.

Окрему групу становлять спостерігачі, які не беруть безпосередньої участі у булінгу, але своїм мовчазним схваленням або байдужістю підсилюють позицію агресора та ізолюють жертву. У студентському середовищі саме мовчазна толерантність до знущань часто робить булінг прихованим і складним для виявлення.

Психологічна сутність булінгу полягає в порушенні базових потреб особистості - потреби у безпеці, визнанні та соціальній належності. Це призводить до глибоких психологічних наслідків: почуття тривоги, невпевненості, соціальної ізоляції, розвитку негативного образу «Я», зниження навчальної мотивації, а у важких випадках - до посттравматичних стресових розладів або суїцидальних думок.

Варто зазначити, що студентський вік є періодом активної соціалізації, формування професійної ідентичності та побудови нових соціальних зв'язків. Саме тому переживання булінгу в цьому віці може мати тривалі негативні наслідки як для особистісного розвитку, так і для професійної реалізації в майбутньому.

Таким чином, булінг - це багатогранне соціально-психологічне явище, яке включає у себе елементи агресії, домінування, групового тиску та психологічного насильства. Його сутність полягає не лише у факті приниження чи агресії, а у стійкому дисбалансі сил між учасниками взаємодії, який підкріплюється мовчазною згодою оточення. Саме тому для ефективного подолання булінгу необхідне глибоке розуміння його психологічної природи та факторів, що сприяють його виникненню в студентському середовищі.

Особливу увагу дослідники поділяють соціально-психологічним механізмам булінгу. Одним із ключових факторів є групова динаміка - процеси, що відбуваються всередині студентських колективів. Часто булінг виникає не як прямий конфлікт між двома особами, а як результат формування неформальної ієрархії у групі, де хтось прагне зайняти позицію лідера, а хтось виявляється вразливим через певні особистісні або соціальні риси. У такому разі агресія стає інструментом контролю над групою, а не просто виявом особистої неприязні.

Соціально-психологічний контекст студентського середовища сприяє розвитку булінгу. Студенти часто вперше опиняються в нових колективах, де потрібно швидко адаптуватися, встановлювати стосунки та вибудовувати власний соціальний статус. Прагнення до прийняття групою, страх відторгнення та залежність від думки оточення створюють умови, за яких булінг може непомітно закріплюватися як «норма» групових стосунків. Це особливо небезпечно, оскільки у вищих навчальних закладах подібні процеси часто залишаються поза увагою викладачів і адміністрації, на відміну від шкіл, де контроль є жорсткішим.

Серед психологічних передумов булінгу дослідники виділяють:

- низький рівень розвитку емоційного інтелекту у частини студентів;
- невміння конструктивно розв'язувати конфлікти;
- недостатній рівень емпатії;

- прагнення самоствердитися за рахунок інших;
- попередній досвід насильства або булінгу (як у ролі жертви, так і агресора).

Також важливу роль відіграють соціокультурні фактори. У деяких студентських спільнотах можуть існувати толерантні установки до певних видів агресії - наприклад, вважати публічне приниження «жартом», кібербулінг - «розвагою», а психологічний тиск - способом «перевірки на міцність». Такі установки сприяють тому, що агресивна поведінка не лише не засуджується, а іноді навіть схвалюється.

Варто враховувати також гендерні та індивідуально-психологічні особливості. Дослідження показують, що хлопці частіше схильні до прямих форм булінгу - вербальної чи фізичної агресії, тоді як дівчата частіше використовують непрямі форми - соціальне виключення, поширення чуток, маніпуляції. Водночас будь-яка форма насильства однаково травматична для жертви.

Психологічна реакція на булінг залежить не лише від інтенсивності агресії, але й від внутрішніх ресурсів особистості. Особи з високим рівнем стресостійкості, соціальної підтримки та впевненості у собі частіше здатні протидіяти булінгу або своєчасно звертатися по допомогу. Натомість студенти з низькою самооцінкою або тривожним типом особистості можуть переживати ситуацію як глибоку психологічну травму, навіть якщо агресія не є фізичною.

Булінг небезпечний тим, що руйнує базові механізми психологічної безпеки особистості. Відчуття захищеності, довіра до соціального оточення, стабільність самооцінки - усе це опиняється під загрозою. У результаті може виникати емоційне вигорання, зниження навчальної мотивації, розвиток психосоматичних симптомів (головний біль, порушення сну, розлади травлення тощо). У важких випадках жертви булінгу можуть стикатися з тривалими депресивними станами або формуванням посттравматичних реакцій.

Не менш важливо розуміти роль агресора в цьому процесі. Часто такі студенти також мають психологічні труднощі - потребу у визнанні, дефіцит емоційної підтримки, невміння конструктивно виражати свої почуття. Агресія для них стає своєрідним способом компенсації внутрішньої невпевненості, самоствердження за рахунок приниження інших. Без своєчасного втручання така поведінка може закріпитися як стійка особистісна установка, що підвищує ризик асоціальної поведінки у майбутньому.

Певну групу становлять спостерігачі - учасники булінгу, які не є ані агресорами, ані жертвами. Вони можуть не підтримувати відкрито агресора, але своєю бездіяльністю чи байдужістю сприяють закріпленню насильницької моделі у групі. Це явище відоме як «ефект байдужого свідка». У студентському середовищі, де цінується «не втручатися в чужі проблеми», саме така позиція часто робить булінг системним.

Суттєвим аспектом сучасного булінгу є його перенесення в онлайн-простір. Соціальні мережі, месенджери, студентські форуми стають платформами для приниження, поширення фейкової інформації, знущань чи виключення з онлайн-груп. Кібербулінг має особливо тривалу дію, оскільки приниження фіксується в інформаційному просторі та може бути доступним широкому колу осіб. Для жертви це означає додаткову втрату контролю над ситуацією, посилення тривоги та відчуття незахищеності.

Отже, поняття булінгу охоплює складну систему взаємодій між агресором, жертвою та соціальним оточенням. Його сутність полягає не лише у факті агресії, а у глибинному психологічному впливі, який порушує почуття безпеки, стабільність самооцінки та соціальну адаптацію особистості. Розуміння цих механізмів є ключовим для розробки ефективних програм профілактики, раннього виявлення та подолання булінгу у студентському середовищі.

1.2. Види та форми булінгу серед студентської молоді

Проблема булінгу є багатогранною і виявляється у різноманітних формах. Залежно від характеру впливу, способів агресії та її спрямованості, в науковій літературі виокремлюють кілька основних видів булінгу: фізичний, вербальний, психологічний (соціальний) та кібербулінг. У студентському середовищі особливу актуальність мають саме психологічні та кіберформи, які часто залишаються непоміченими для викладачів або адміністрації, але завдають суттєвої шкоди психоемоційному стану особистості.

Фізичний булінг - це навмисні дії, спрямовані на заподіяння фізичного болю чи дискомфорту іншій особі. Сюди належать штовхання, удари, блокування проходу, псування особистих речей. У студентському середовищі фізичний булінг трапляється рідше, ніж у школах, але все ж має місце, особливо у гуртожитках, спортивних секціях або неформальних об'єднаннях, де встановлюється жорстка ієрархія. Його небезпека полягає не лише у прямій шкоді здоров'ю, а й у формуванні у жертви відчуття безпорадності та соціальної ізоляції.

Вербальний булінг охоплює словесні образи, приниження, насмішки, кпини, погрози, саркастичні або зневажливі коментарі. Цей вид є найпоширенішим серед студентів, оскільки часто сприймається як «жарт» або «спосіб самовираження». Проте систематичний вербальний тиск здатен призвести до глибоких психологічних травм, особливо коли він спрямований на зовнішність, соціальне походження, релігійні переконання чи особистісні риси людини. Постійна словесна агресія формує у жертви почуття неповноцінності, знижує самооцінку та викликає тривожність.

Психологічний (соціальний) булінг - одна з найнебезпечніших форм, оскільки її важче виявити. Вона полягає в умисному ігноруванні, бойкоті, поширенні чуток, маніпуляціях, приниженні статусу, виключенні з групових заходів чи комунікацій. У студентських колективах цей вид булінгу часто набуває вигляду соціальної ізоляції, коли людину поступово «виключають» з

комунікаційного поля групи. Це може відбуватися без відкритої конфронтації - через холодну байдужість, дистанціювання, відмову підтримувати контакт. Така форма насильства особливо болісна, адже вона торкається базових соціальних потреб особистості - потреби у прийнятті, належності та підтримці.

Кібербулінг - це агресивна поведінка з використанням цифрових технологій: соціальних мереж, месенджерів, онлайн-платформ, форумів тощо. Серед поширених проявів: публікація образливих дописів, поширення фейкової інформації, принизливі меми, групові чати для висміювання жертви, виключення з онлайн-груп. Особливість кібербулінгу полягає в тому, що він не обмежений часом і простором - жертва може зазнавати тиску навіть удома, у позанавчальний час. Крім того, інформація в інтернеті зберігається та може поширюватися безконтрольно, що підсилює почуття безпорадності та приниження.

Деякі дослідники також виокремлюють непрямий булінг, який проявляється через маніпуляції, підбурювання інших осіб до агресії, саботаж спільної діяльності, навмисне створення ситуацій, у яких жертва опиняється в принизливому становищі. Ця форма характерна для середовищ, де відкритий конфлікт не схвалюється, але соціальна конкуренція є високою.

Книга присвячена аналізу впливу студентського самоврядування на формування безпечного та сприятливого з психологічної точки зору освітнього середовища. Коваль Т. М. аргументує, що активна залученість студентів у процес прийняття рішень і організацію навчальної діяльності сприяє зменшенню конфліктів, посиленню згуртованості та запобіганню проявам булінгу. У дослідженні описано ефективні моделі співпраці між студентськими лідерами та адміністрацією, а також розглянуто механізми, за допомогою яких самоврядування підтримує розвиток лідерських якостей, відповідальності і організаторських здібностей у студентів. Окрему увагу приділено практичним прикладом впровадження студентських ініціатив у різних закладах вищої освіти, їхньому прямому впливу на психологічний

клімат у групах і можливості використання цих підходів для створення антибулінгових стратегій і програм забезпечення безпеки [8].

У студентському середовищі булінг може поєднувати різні форми: наприклад, вербальні образи супроводжуються кібер переслідуванням або соціальним ігноруванням. Важливо зазначити, що наслідки для жертви можуть бути однаково серйозними, незалежно від того, чи йдеться про фізичну агресію, чи про психологічний тиск.

Рівень небезпеки кожної форми булінгу визначається не лише її інтенсивністю, а й тривалістю, колом осіб, які залучені до процесу, та психологічним станом жертви. Навіть, на перший погляд, «легкі жарти» або епізодичні випадки приниження можуть мати кумулятивний ефект - спричинити хронічний стрес, емоційне вигорання, зниження соціальної активності.

Важливо враховувати, що більшість студентів не завжди усвідомлюють, що стали жертвами булінгу. Часто вони знецінюють власні переживання, намагаються адаптуватися або мовчки терпіти агресію, щоб «не виділятися» з колективу. Така пасивна позиція сприяє нормалізації насильства й перетворює булінг на системне явище.

Отже, види та форми булінгу серед студентської молоді є різноманітними та взаємопов'язаними. Вони відрізняються за способами впливу, проте об'єднані спільною метою - приниженням і домінуванням над особистістю. Розуміння специфіки кожної форми є необхідною умовою для своєчасного виявлення булінгу та розробки ефективних профілактичних і корекційних програм у закладах вищої освіти.

У цьому дослідженні висвітлюються соціально-просвітницькі кампанії як дієвий засіб профілактики насильства та булінгу у закладах вищої освіти. Смирнова О.В. здійснює детальний аналіз організаційних і методичних аспектів впровадження інтерактивних форматів роботи, таких як дискусії, тренінги, освітні проєкти та соціальна реклама. Значна увага приділяється оцінці ефективності цих заходів у контексті формування нових поведінкових

моделей студентів, підвищення їхньої обізнаності щодо питань психологічної безпеки та розвитку навичок конструктивного розв'язання конфліктів. У роботі наведено приклади успішно реалізованих кампаній у закладах вищої освіти України, підтримані емпіричними даними, отриманими шляхом моніторингу, анкетування студентів та вимірювання впливу на рівень агресії і соціальної згуртованості. Окремо підкреслено значущість співпраці адміністрації, викладачів і студентських організацій у процесі реалізації таких ініціатив [19].

Аналізуючи різноманіття форм булінгу, важливо підкреслити, що в реальному студентському середовищі вони майже ніколи не існують у чистому вигляді. У більшості випадків маємо справу з комплексними формами, коли вербальні приниження супроводжуються психологічною ізоляцією або переходять у кіберпереслідування. Такі поєднані прояви мають найбільш руйнівний вплив, оскільки жертва стикається з агресією одночасно у кількох середовищах - фізичному, соціальному та цифровому.

Для студентів особливо небезпечним є перехід агресії у віртуальний простір, адже межа між реальним і онлайн-життям у цьому віці майже стирається. Негативний коментар чи публічне приниження у соціальній мережі сприймається не просто як жарт, а як удар по соціальній репутації, що має значення для самооцінки та психологічного благополуччя. Такі форми тиску підсилюються ще й тим, що в інтернет-просторі агресор може діяти анонімно, що дає йому відчуття безкарності та підсилює прояви агресії.

Кібербулінг серед студентської молоді часто виявляється у вигляді:

- створення груп у соціальних мережах для висміювання певної особи;
- публікації компрометуючих фото або відео без згоди людини;
- розповсюдження пліток чи особистої інформації;
- навмисного видалення з групових чатів;
- масових повідомлень або коментарів з образами.

Такі дії можуть виглядати несуттєвими для сторонніх, однак вони мають значний психологічний ефект, адже порушують особистісні межі та викликають почуття сорому, беззахисності й соціальної ізоляції.

З точки зору психології, кожна форма булінгу є індикатором порушення етичних та емоційних меж у груповій взаємодії. У здоровому колективі подібні ситуації не отримують підтримки, натомість у середовищі з низьким рівнем емпатії або високим рівнем конкуренції булінг може перетворитися на звичну поведінкову норму. Саме тому у студентських групах, де немає розвиненої культури взаємоповаги, агресивна поведінка легко поширюється.

Особливу увагу в контексті вищої освіти дослідники звертають на явище вертикального булінгу, тобто насильства, спрямованого між особами, які перебувають у різних соціальних або статусних позиціях. У студентському середовищі це може бути прояв з боку старшокурників щодо молодших, або навіть прояв психологічного тиску між викладачами та студентами. Хоча такі випадки часто не ідентифікуються як булінг, вони мають усі його ознаки: приниження, знецінення, навмисне створення психологічного дискомфорту. Вертикальний булінг небезпечний тим, що спотворює систему міжособистісних стосунків і може призводити до професійної деформації особистості ще на етапі навчання.

Важливим аспектом є і латентність (прихованість) булінгу. Багато його форм залишаються невидимими для сторонніх через страх студентів бути неправильно зрозумілими, осудженими або звинуваченими у слабкості. Жертви рідко повідомляють про такі випадки, оскільки не вірять у можливість допомоги або бояться втратити соціальний статус у групі. Таким чином, навіть коли проблема існує, вона часто не фіксується офіційно, а агресивна поведінка сприймається як «нормальна частина» студентського життя.

Систематизація видів і форм булінгу дозволяє побачити, що кожна з них має свої психологічні механізми впливу.

1. Фізичний булінг формує у жертви страх перед прямою агресією.

2. Вербальний булінг підриває самооцінку та сприяє формуванню почуття меншовартості.
3. Психологічний булінг руйнує відчуття соціальної належності та довіри до інших.
4. Кібербулінг порушує особистісні кордони й призводить до постійного емоційного напруження.

Усі ці форми впливають на ключові компоненти психологічного благополуччя студента - самоповагу, мотивацію, почуття безпеки та соціальну ідентичність. Тому профілактика булінгу у закладах вищої освіти має базуватися на розумінні не лише поведінкових проявів агресії, але й глибинних психологічних механізмів, що лежать в основі цього явища.

Підсумовуючи, можна зазначити, що булінг серед студентської молоді є складним багаторівневим феноменом, який проявляється у різних формах та має як відкритий, так і прихований характер. Його різновиди охоплюють не лише фізичну та вербальну агресію, а й соціальну ізоляцію, інформаційне переслідування та маніпуляції. Усі ці види тісно взаємопов'язані між собою і становлять єдину систему насильницьких взаємодій, що руйнує психологічну безпеку освітнього середовища.

Розуміння типології булінгу дає можливість розробляти адекватні методи психологічної діагностики, формувати профілактичні програми та створювати умови для розвитку емпатії, толерантності та взаємоповаги серед студентської молоді. Саме тому аналіз форм і видів булінгу є необхідною теоретичною передумовою для подальшого дослідження психологічних особливостей учасників булінгу, що стане предметом розгляду в наступному підрозділі.

У сучасній психологічній науці феномен булінгу розглядається як складне соціально-поведінкове явище, що має чітко визначену структуру, механізми дії та психологічні наслідки. Перші системні дослідження цього процесу були здійснені Даном Ольвеусом, який визначив булінг як тривалу, повторювану агресивну поведінку, спрямовану на людину, що перебуває у

стані меншої сили або соціальної вразливості (Olweus, 1993). У роботах П. Сміта, Д. Лейна та К. Рігбі булінг трактується як соціально детермінований процес, що підтримується груповими нормами та неформальними структурами влади в освітньому середовищі [48].

З позиції сучасної психології булінг не обмежується фізичною агресією: він охоплює вербальні, соціально-психологічні, емоційні, економічні та кіберформи тиску (Hinduja & Patchin, 2018) [38]. Відмінність булінгу від звичайного конфлікту полягає у трьох ключових критеріях: повторюваності, намірі завдати шкоди та дисбалансі сил, що може проявлятися як фізична перевага, так і статусна чи емоційна домінація (Volk et al., 2014). Саме ці ознаки дають змогу розглядати булінг як окремий різновид агресивної поведінки, що має власні закономірності розвитку [72].

У сучасних міжнародних оглядах підкреслюється, що поширеність булінгу у студентському середовищі є досить високою. Зокрема, за даними досліджень UNESCO та OECD, від 30% до 40% молоді повідомляють про досвід регулярних агресивних дій у навчальному середовищі (UNESCO, 2023; OECD, 2021) [70]. Водночас зростає частота прихованих форм агресії, особливо соціального та кібербулінгу, які важче виявити, але які мають серйозні та довготривалі психологічні наслідки (Wright, 2020) [75].

Психологічні моделі булінгу демонструють, що агресія в освітньому просторі формується не лише як індивідуальний акт, але як результат взаємодії особистісних та групових характеристик. З позиції соціально-когнітивної теорії А. Бандури поведінка булера може розглядатися як наслідок механізмів соціального наuczіння: агресивна модель, що отримує підкріплення у вигляді уваги чи статусу, відтворюється і закріплюється (Bandura, 2001) [24]. У межах соціально-психологічного підходу значну роль відіграють групова динаміка, неформальні ієрархії та норми «толерування» агресії, які формують середовище, сприятливе для прояву булінгу (Salmivalli, 2010) [56].

Особливу увагу сучасні автори приділяють ролі спостерігачів. Дослідження К. Салміваллі та Т. Піккетті свідчать, що саме реакція або бездіяльність свідків визначають, чи матиме булінг тенденцію до розвитку або згасання (Salmivalli, 2014). Мовчазна підтримка, байдужість або пасивність групи не лише зміцнюють позицію агресора, але й поглиблюють переживання жертви, формуючи у неї відчуття безсилля та соціальної ізоляції [57].

Наслідки булінгу для психологічного здоров'я та соціального функціонування особистості є значними. Лонгітюдні дослідження у США, Великій Британії та Австралії підтверджують, що жертви систематичної агресії частіше мають симптоми депресії, тривожності, соціального уникнення, проблеми з навчанням і навіть психосоматичні порушення (Copeland et al., 2013) [28]. Водночас агресори демонструють підвищену схильність до ризикованої поведінки, емоційної нестабільності та порушень соціальної адаптації в дорослому житті (Ttofi & Farrington, 2011). Таким чином, булінг має деструктивний вплив не лише на жертву, а й на самого агресора і соціальне середовище загалом [68].

Отже, у сучасній психології булінг розглядається як багаторівневе явище, що формується під впливом індивідуальних особливостей, групових норм, соціокультурних факторів та специфіки комунікативної взаємодії у студентському середовищі. Його подолання потребує комплексного підходу, що включає не лише індивідуальну корекцію поведінки, а й трансформацію групових взаємин, формування середовища психологічної безпеки та розвиток навичок ненасильницької комунікації.

У сучасній психології явище булінгу серед студентської молоді стає особливо актуальним через зміни в комунікативному середовищі, посилення цифрових контактів та трансформацію соціальних норм у молодіжних колективах. Як зазначав Д. Ольвеус, булінг охоплює різні форми систематичної агресії, спрямованої на людину, яка перебуває в слабшій позиції — фізично, соціально чи психологічно (Olweus, 1993). У

студентському середовищі ці прояви мають специфічні риси, обумовлені більшою самостійністю студентів, їх соціальною мобільністю та обмеженим втручанням дорослих у регулювання взаємодії в групах [48].

Найпоширенішою формою булінгу серед студентів є вербальна агресія, яка включає образи, приниження, сарказм, погрози, розповсюдження пліток або принизливі жарти. За даними досліджень Рігбі (Rigby, 2012), вербальний булінг домінує у молодіжних групах, оскільки є більш прийнятним соціально та менш помітним для оточуючих [51]. Експериментальні результати Сміта та Брейна підтверджують цю тенденцію: студенти затримувалися із реакцією на провокативні висловлювання в середньому на 40% довше, ніж на прямі фізичні загрози. Це свідчить про певну толерантність до вербальної агресії у студентському середовищі (Smith & Brain, 2000) [61].

Соціально-психологічний булінг займає вагоме місце у студентському середовищі, проявляючись через ізоляцію, ігнорування, виключення з групових активностей або створення «соціального вакууму» навколо потерпілої особи. Згідно з теорією групових ролей Салміваллі, соціальна ізоляція у студентських колективах часто триває довше порівняно з іншими формами булінгу. Це пов'язано з тим, що ізоляція підтримується груповими нормами та мовчазною згодою спостерігачів. Лонгітюдне дослідження фінських університетів показало, що студенти, котрі зазнавали соціального виключення щонайменше протягом восьми тижнів, мали підвищений рівень тривожності та схильність до уникання навіть через пів року після припинення агресивних дій.

Фізичний булінг трапляється рідше у студентському середовищі, але ігнорувати його неможливо. Він проявляється в штовханні, ударах, псуванні майна чи блокуванні доступу до певних приміщень. Дослідження в американських кампусах свідчать, що фізичні прояви булінгу характерні для гуртожитків та спортивних спільнот, де часто діють встановлені ієрархії. Варто зазначити, що експеримент Гама та Робінсона виявив цікаву закономірність: групи студентів із високим рівнем конкуренції, особливо

фізичної, у три рази частіше демонстрували агресивну поведінку під час виконання ігрових завдань.

Однією з найбільш поширених форм агресії серед сучасної молоді є кібербулінг, який проявляється через цифрові канали комунікації. Згідно з дослідженнями Hinduja і Patchin (2018), від 20% до 36% студентів зазнавали негативного впливу таких дій, як поширення неправдивої інформації, образи, тролінг або порушення приватності у соціальних мережах [39]. Кібербулінг становить особливу загрозу через його постійний характер, анонімність та доступ до широкої аудиторії. Результати контрольованого експерименту, проведеного в канадських університетах (Wright, 2020), засвідчили, що навіть одноразове отримання негативного цифрового повідомлення зменшувало суб'єктивне відчуття безпеки у студентів на 27% [75].

Окремий акцент у сучасній науковій літературі робиться на непрямих формах булінгу, які реалізуються через соціальні маніпуляції, поширення інтриг, руйнування репутації або навмисне створення конфліктних ситуацій. У дослідженнях Бьорка і Бйорнсдоттір (Bjork & Bjornsdottir, 2017) звертається увага на гендерний аспект цього явища: жінки-студентки частіше використовують стратегії соціальної маніпуляції, тоді як чоловіки схильні застосовувати фізичний тиск або прямі вербальні напади [27].

У студентському середовищі важливим фактором є прояви агресії в навчальному аспекті - знецінення здібностей, саркастичні висловлювання щодо успішності, групове висміювання допущених помилок. Лабораторне дослідження Т. Фаррелла (Farrell, 2015) показало, що навіть короткочасне публічне приниження під час навчальної презентації може спричинити суттєве підвищення рівня кортизолу та знизити впевненість у власних академічних здібностях [33].

Крім того, в окремих університетах реєструються випадки економічного булінгу, які охоплюють контроль фінансів, штрафи в межах студентських організацій та крадіжки. Хоча ця форма булінгу зустрічається

рідше, її наслідки можуть бути доволі серйозними, особливо для студентів із обмеженими фінансовими ресурсами (Baruh & Cemalcilar, 2019) [26].

Усі форми булінгу формують складну систему агресивних взаємодій, яка може змінюватися залежно від особливостей групового контексту, статусу учасників і їхніх індивідуальних рис. Дослідження, засновані на експериментальних моделях соціального впливу, доводять, що булінг у студентському середовищі часто має виражений «груповий характер». Це означає, що його динаміка визначається не лише поведінкою агресора та жертви, а й участю активних чи пасивних спостерігачів (Duffy & Nesdale, 2009) [31]. Роль цих «третьох сторін» допомагає пояснити, чому агресія може тривати протягом місяців навіть за умов мінімальної активності з боку самого агресора - саме група сприяє або дозволяє існування такої поведінки.

Отже, види і форми булінгу в студентському середовищі є різноманітними та багатовимірними. Вони охоплюють широкий спектр проявів - від прямої фізичної агресії до тонких соціальних маніпуляцій і цифрових атак. Глибоке розуміння цих явищ, підкріплене експериментальними та емпіричними дослідженнями, дозволяє створювати ефективні стратегії профілактики, спрямовані на забезпечення психологічної безпеки, формування здорових групових норм і надання індивідуальної підтримки студентам.

1.3. Психологічні особливості учасників булінгу

Булінг як соціально-психологічне явище передбачає взаємодію кількох сторін: агресора (булера), жертви (віктивної особи) та спостерігачів (свідків). Кожен із цих учасників має власні психологічні особливості, мотивацію та роль у динаміці насильницької поведінки. Розуміння їхньої психологічної природи є необхідним для діагностики, профілактики й подолання булінгу у студентському середовищі.

Психологічні особливості агресора

Агресори зазвичай прагнуть домінування, контролю та самоствердження у соціальній групі. Для них характерна потреба у визнанні, але водночас - низький рівень емпатії та морального самоконтролю. У студентському віці така поведінка часто має компенсаторний характер: агресор намагається приховати власну невпевненість або внутрішню нестабільність через приниження інших.

Психологи (зокрема, Д. Олвеус, А. Бандура, Л. Крайг) підкреслюють, що агресори часто мають такі риси:

- імпульсивність і схильність до ризику;
- низька фрустраційна толерантність (схильність до агресії в умовах стресу);
- прагнення до лідерства будь-якою ціною;
- егоцентризм і прагнення зберігати контроль над оточенням;
- позитивне ставлення до агресії як ефективного засобу впливу.

У контексті студентського життя булер часто виступає не як фізичний агресор, а як соціальний маніпулятор - ініціатор насмішок, ізоляції чи поширення чуток. Така поведінка дозволяє йому зберігати високий статус у групі без відкритої конфронтації. Часто агресор користується підтримкою спостерігачів, які схвалюють або толерують його дії. Таким чином, агресія стає не лише індивідуальним, а й груповим механізмом соціальної регуляції.

З точки зору емоційної сфери, агресори нерідко виявляють емоційну холодність, не здатність співпереживати, труднощі у встановленні щирих стосунків. Порушення розвитку емпатії та моральної рефлексії призводить до того, що вони не усвідомлюють глибину шкоди, заподіяної іншим. У деяких випадках така поведінка є наслідком досвіду насильства в дитинстві або негативного сімейного клімату, коли агресія сприймається як нормальний спосіб досягнення цілей.

Психологічні особливості жертви булінгу

Жертви булінгу зазвичай характеризуються підвищеною тривожністю, невпевненістю в собі, низькою самооцінкою та потребою у схваленні з боку інших. Вони часто мають залежний тип поведінки, схильність до самозвинувачення, уникнення конфліктів. Такі риси у поєднанні з відсутністю підтримки роблять їх уразливими до агресивного впливу.

У психологічній літературі розрізняють два типи жертв:

1. Пасивні жертви - сором'язливі, замкнені, тривожні, часто уникають контактів. Вони намагаються не конфліктувати, але саме така поведінка сприймається агресорами як слабкість.

2. Провокативні жертви - імпульсивні, емоційно нестабільні, схильні до конфліктів, що провокує негативну реакцію групи.

Для студентської молоді особливо характерний пасивний тип жертв, коли особа намагається уникати конфронтацій, не звертається по допомогу та мовчки переносить агресію. Внутрішні переживання таких людей часто не помітні зовні, але вони супроводжуються емоційним виснаженням, почуттям безпорадності та соціальної відчуженості.

Наслідки булінгу для жертви можуть бути глибокими: порушення адаптації, депресія, дезорганізація навчальної діяльності, уникнення соціальних контактів, навіть розвиток посттравматичних симптомів. Для студентів це особливо небезпечно, адже цей період є критичним для формування професійної ідентичності та соціального самоствердження.

Психологічні особливості спостерігачів

Спостерігачі (або свідки) є найчисленнішою, але найменш дослідженою категорією учасників булінгу. Їх поведінка визначає, чи буде насильство зупинене, чи отримає мовчазне схвалення. За даними досліджень, близько 70% студентів хоча б раз ставали свідками булінгу, але лише одиниці втручалися.

Психологічно спостерігачі часто переживають внутрішній конфлікт: з одного боку - відчуття несправедливості, з іншого - страх стати новою мішенню або втратити соціальний статус у групі. Тому більшість займає

позицію байдужого спостерігача, що фактично підкріплює поведінку агресора. У психології це явище описується як «ефект свідка» (bystander effect), коли відповідальність за допомогу розподіляється між усіма, і тому ніхто не втручається.

Водночас є й так звана «група захисників» - невелика частина студентів, які виступали на боці жертви, висловлюють підтримку, повідомляють про інциденти або намагаються зупинити булінг. Наявність навіть одного активного захисника значно знижує інтенсивність насильства, тому робота з цією групою має велике профілактичне значення.

Взаємозв'язок між учасниками булінгу

Усі три ролі - агресор, жертва і спостерігач - перебувають у динамічній взаємодії. Булінг не може існувати без мовчазної згоди колективу, а отже, це не лише індивідуальна, а групова проблема. У межах студентського середовища, де значущими є групові норми, думка колективу та соціальний статус, саме реакція оточення визначає тривалість і масштаб булінгу.

З точки зору психології, булінг представляє собою складну дезадаптивну модель взаємодії, в якій агресивні дії та приниження застосовуються як спосіб самоствердження, у той час як страх, пасивність і мовчання виступають інструментами самозбереження для жертв. Для ефективного подолання цього явища необхідно враховувати багатокomпонентний підхід, що включає не лише корекцію поведінкових проявів агресорів та цілеспрямовану підтримку постраждалих, але й системну трансформацію соціально-психологічного клімату всього колективу. Саме зміна культурних норм спільноти може стати фундаментом для зниження рівня булінгу.

Для ґрунтового розуміння сутності булінгу важливо вивчати не тільки індивідуальні характеристики учасників цього процесу, але й комплекс соціально-психологічних умов, які сприяють закріпленню певних ролей у групі, наприклад, у студентському середовищі. Поведінкові патерни агресорів, жертв і навіть сторонніх спостерігачів не виникають випадково чи

спонтанно, а формуються під впливом специфічних мікросоціальних взаємовідносин. Фактори, до яких належать стиль міжособистісної комунікації та система ціннісних пріоритетів, характерні для даного освітнього середовища, суттєво впливають на формування цих ролей.

Психологічні дослідження провідних фахівців у галузі (серед яких А. Бандура, Д. Олвеус, К. Еспелаж, Л. Крайг, О. Князева та О. Чебикін) підтверджують, що виникнення агресивної поведінки часто є наслідком поєднання кількох взаємопов'язаних чинників [1,9,13].

Найбільш значущими з них є:

- індивідуально-особистісні фактори, такі як імпульсивність, емоційна нестабільність або низький рівень емпатії, що обмежує здатність агресора розуміти почуття інших;

- соціальні причини, наприклад дефіцит позитивного досвіду міжособистісного спілкування, наявність негативних моделей поведінки в родині чи недостатній рівень самоконтролю;

- групові впливи, зокрема підтримка агресивної поведінки з боку однолітків, які можуть розглядати знуцання як спосіб розваги або засіб досягнення соціального визнання.

Таким чином, булінг є феноменом багаторівневої природи, подолання якого потребує глибокого аналізу всіх його складових і системного підходу до профілактики та вирішення цієї складної проблеми.

У студентські роки агресивна поведінка нерідко приховується за маскою соціальної активності, сатири, іронічних висловлювань чи так званого «жарту». Особливість такої поведінки полягає в тому, що вона не завжди сприймається як форма насильства, особливо якщо проявляється в публічних просторах або через цифрові канали комунікації. Згодом подібні ситуації сприяють формуванню у агресора почуття безкарності та впевненості в легкості повторення таких дій. У той самий час у спостерігачів формується тенденція залишатися осторонь, не втручатися в конфлікт. Як

наслідок, насильницька манера спілкування починає закріплюватися і поступово стає прийнятною нормою для взаємин у груповій динаміці.

У праці аналізуються аспекти психологічного розвитку студентів, враховуючи особливості освітнього середовища закладів вищої освіти та фактори, що впливають на мотивацію до навчання, процес адаптації, емоційний стан і соціальні відносини в студентському колективі. Сліпченко О. М., звертає увагу на питання психологічної безпеки, досліджує ефективні підходи до педагогічної взаємодії та оцінює вплив освітніх реформ на молодь у студентському середовищі [18].

З психологічної точки зору мотивація агресора нерідко базується на наявності глибокого внутрішнього конфлікту між потребою в самоствердженні і нездатністю задовольнити цю потребу через соціально прийнятні засоби. Відповідно до теорії соціального навчання Альберта Бандури, така поведінка часто є результатом моделювання, яке виникає через спостереження за агресивними зразками. Якщо минулі випадки агресії приносили успіх чи підвищення соціального статусу, індивід може привласнити таку модель взаємодії як ефективну стратегію. В цьому контексті булінг нерідко стає способом підтвердження власної значущості чи просування в ієрархії студентського середовища, де на високому рівні цінується впевненість у собі, фізична сила чи харизматичність.

Жертви булінгу часто демонструють психологічні риси, які можуть бути прийняті колективом як слабкі або неприйнятні: підвищену сором'язливість, невпевненість у собі, замкнутість, страх відкрито висловлювати думки. У багатьох випадках такі якості формуються ще в дитинстві, зокрема під впливом батьківської гіперопіки або попередніх епізодів психологічного тиску. Ці особи зазвичай не здатні чітко окреслювати власні межі, уникають конфронтацій і часто схильні звинувачувати себе, що робить їх ще більш вразливими.

З точки зору психології, тривале перебування в ролі жертви може призвести до інтроекції образу агресора. У такому стані людина починає

приймати нав'язані їй негативні уявлення про себе («я слабкий», «я нічого не вартий», «я заслужив це»). Цей механізм лише поглиблює розвиток комплексів меншовартості, провокує апатію, тривожність чи навіть депресивні стани. Особливо небезпечним є той факт, що внаслідок булінгу жертва може почати уникати соціальної взаємодії або змінювати навчальний заклад, що ще більше ускладнює її адаптацію в суспільстві.

Однією з ключових складових у динаміці булінгу є роль спостерігачів, які зазвичай складають більшість у студентському середовищі. Їхня пасивність зумовлена кількома психологічними чинниками: страхом перед соціальною критикою, що проявляється небажанням виділятися або ризикувати стати мішенню агресії; конформністю, яка змушує пристосовуватися до групових норм, навіть якщо вони руйнівні; і зниженням особистої відповідальності, коли вважається, що втручатися повинні інші.

Дослідження показують, що саме реакція спостерігачів найбільше впливає на інтенсивність та тривалість булінгу. У випадках, коли більшість групи відкрито підтримує постраждалого або висловлює неприйняття дій агресора, насильство зазвичай припиняється. Проте, якщо колектив залишається байдужим, агресор отримує соціальне схвалення, що тільки заохочує його до продовження своїх дій.

Варто також підкреслити, що ролі учасників булінгу залишаються динамічними та змінюваними залежно від обставин. У різних ситуаціях студент може займати кардинально різні позиції: сьогодні проявляти себе як агресор, завтра опинитися в ролі спостерігача, а згодом стати жертвою. Така змінність часто обумовлена специфікою формування соціальної ідентичності та бажанням краще адаптуватися до норм і очікувань конкретного колективу. Студентський вік є періодом активного самопізнання та пошуку свого місця в суспільстві, тому навіть незначні зміни в статусі, досвід невдач чи конфліктних ситуацій можуть суттєво впливати на положення особистості в груповій структурі.

Окремо слід відзначити глибокий вплив соціально-культурних факторів на прояви булінгу. Сучасна молодіжна субкультура нерідко сприяє формуванню атмосфери, де сарказм, грубість або демонстрація фізичної і моральної сили розглядаються як прийнятні або навіть цілком «нормальні» форми комунікації. Внаслідок цього акти булінгу часто залишаються непоміченими або не сприймаються як серйозне насильство ані учасниками, ані сторонніми свідками. Це значно ускладнює впровадження ефективних заходів із попередження та подолання таких проявів у студентському середовищі.

Емоційна компетентність студентів відіграє ключову роль у забезпеченні комфортного й продуктивного навчального середовища. Ця здатність включає вміння розпізнавати й осмислювати власні емоції, а також емоційні стани інших людей, контролювати імпульсивну поведінку і виражати свої почуття в адекватній формі. Недостатньо розвинений емоційний інтелект може стати вагомим фактором, що призводить до різних негативних проявів, як-от агресія чи схильність до ролі жертви в конфліктних ситуаціях. Брак емпатії та відсутність належної культури спілкування роблять студентські групи вразливими до насильницьких способів взаємодії та соціального розриву.

На цій основі булінг слід розглядати не просто як індивідуальний девіантний феномен, а як багатогранний соціально-психологічний процес, у якому взаємодіють особистісні характеристики, групові динамічні фактори та культурні норми. Успішне вирішення проблеми булінгу потребує комплексного підходу, орієнтованого на вплив трьох ключових рівнів: індивідуального, колективного і суспільного. Для справді ефективної профілактики важливо не лише підтримувати постраждалих і здійснювати корекцію щодо агресивних учасників конфлікту, але й активно залучати сторонніх спостерігачів до формування культури емпатії, взаємної толерантності й відповідальності за створення благополучного психологічного клімату всередині колективу. Такий багаторівневий підхід є

основою для зміцнення соціальних зв'язків і зменшення проявів насильницької поведінки.

У студентському середовищі важливо створювати умови, де прояви поваги, взаємопідтримки та психологічної безпеки є ключовими нормами взаємодії. Саме тоді колектив стає не джерелом соціального тиску, а фактором психологічного розвитку особистості.

Отже, психологічні особливості учасників булінгу - це комплекс індивідуальних і соціальних характеристик, які формують динаміку цього явища. Розуміння цих особливостей дає змогу переходити до практичних аспектів дослідження - вивчення методів, за допомогою яких можна виявляти, аналізувати та попереджати прояви булінгу серед студентської молоді.

Психологічні особливості учасників булінгу. Дослідження психологічної специфіки учасників булінгу займає вагоме місце у сучасній науці, оскільки саме індивідуально-психологічні відмінності визначають характер агресивної поведінки, сприйняття конфліктів та способи реагування на них. Результати численних міжнародних наукових робіт (Olweus, 2013; Nymel & Swearer, 2015; Volk et al., 2017) підтверджують, що учасники булінгу - агресори, жертви та спостерігачі - утворюють складну систему взаємодії. Кожна з цих ролей має свою специфічну психологічну природу, мотиваційні причини та поведінкові моделі [40,49,73].

Психологічні особливості агресорів. Агресори (булери) зазвичай характеризуються поєднанням зовнішньої схильності до домінування та внутрішніх психологічних дисбалансів. У своїх класичних дослідженнях Дан Олвеус зазначає, що булери часто мають підвищену імпульсивність, низьку здатність до витримки в ситуаціях фрустрації та сильне бажання контролювати соціальне середовище (Olweus, 2013) [49]. Як вказують роботи Rigby (2017), чимало агресорів демонструють так звану «інструментальну агресію», де насильство служить засобом досягнення соціального статусу і влади [52].

Дослідження у сфері нейропсихології, проведене Dodge та Coie у 1987 році, вказує на те, що агресивні особистості мають схильність до хибного тлумачення соціальних сигналів. Зокрема, вони часто розглядають нейтральні взаємодії як потенційно загрозливі, що, у свою чергу, спричиняє посилення реактивної агресії. У зв'язку з цим агресивна поведінка може бути зумовлена травматичним досвідом, сімейними дисфункціями чи моделюванням агресивних зразків поведінки у соціальному середовищі, як на це звертає увагу Bandura (2001) у рамках своєї теорії соціального навчання [24].

Психологічні особливості постраждалих від булінгу. Особи, що стають жертвами булінгу, зазвичай характеризуються підвищеним рівнем тривожності, емоційною вразливістю та низькою самооцінкою. Згідно з даними дослідження Smith та Sharp (2014), саме зазначені риси сприяють їхній більшій вразливості до психосоціального тиску. Такі індивіди, як правило, намагаються уникати конфліктів, демонструють труднощі в захисті власних меж і виявляють недостатній рівень розвитку соціальних навичок асертивності [62].

Дослідження, проведені Hunter, Boyle та Warden у 2007 році, виявили, що тривала віктимізація нерідко спричиняє розвиток почуття безпорадності, соціального відчуження та симптомів депресії. У свою чергу, нейрофізіологічні експерименти, здійснені Vaillancourt та співавторами у 2013 році, підтвердили посилення реактивності стресової системи серед жертв булінгу, зокрема підвищення рівня кортизолу, що негативно позначається на когнітивних функціях та емоційній регуляції.

Характеристики психологічного профілю спостерігачів. Спостерігачі булінгу утворюють найбільшу соціальну групу в таких ситуаціях, маючи значний вплив на їхній перебіг і завершення. Згідно з даними Swearer та співавторів (2014), психологічні фактори, такі як особистісні риси та внутрішні установки, визначають поведінкові стратегії спостерігачів - активне втручання, підтримка агресора або пасивне уникнення конфлікту.

Результати досліджень Thornberg 2010 року демонструють, що поведінка спостерігачів залежить від рівня емпатійності й моральних принципів, а також від наявності соціальної сміливості. Так, студенти з високо розвиненим почуттям моральної відповідальності здебільшого прагнуть втрутитися у ситуацію. Натомість особи з низьким рівнем самооцінки або сильним страхом перед можливими соціальними наслідками найчастіше залишаються пасивними.

Дослідження Pozzoli та Gini (2013) підтверджують ключову роль групових норм у поведінкових моделях: якщо в середовищі заохочується ненасильницька поведінка, спостерігачі частіше виступають захисниками. У протилежному випадку, коли толерується агресія, вони схильні залишатися пасивними свідками або навіть ставати співучасниками булінгу.

Психологічні ролі у контексті взаємодії. В рамках експерименту KiVa Program Trial (Salmivalli та ін., 2011) було встановлено, що поведінка учасників булінгу значною мірою визначається груповим контекстом. Зміна системи заохочення в студентській спільноті суттєво знижує рівень агресії [59].

Метод тріадного аналізу взаємодій, використаний Volk та ін. (2017), продемонстрував, що кожен учасник булінгу виконує певну роль у соціальній екосистемі групи. Булер прагне підвищити власний статус, жертва стає об'єктом соціального тиску, а спостерігач діє як моральний або соціальний регулятор групового середовища [73].

Ці експериментальні результати підкреслюють, що психологічні особливості учасників булінгу не існують у відриві від контексту. Вони значною мірою залежать від загального мікроклімату групи та рівня соціальної підтримки.

Висновок до першого розділу

Висновки до першого розділу, присвяченого теоретичним основам дослідження проблеми булінгу, розкривають комплексний підхід до аналізу цього явища. Було опрацьовано різні аспекти булінгу, його сутність, форми прояву та психологічні характеристики учасників.

Булінг визначається як складний соціально-психологічний феномен, що має вигляд цілеспрямованої та систематичної агресії з дисбалансом сил між агресором і жертвою. Основне значення булінгу полягає у впливі на базові потреби людини, серед яких безпека, прийняття і повага. Він порушує не тільки зовнішні, але й внутрішні психологічні аспекти особистості.

Сучасна психологія трактує булінг через багатоаспектний аналіз, включаючи поведінковий, соціально-психологічний і особистісний підхід. Основні характеристики цього явища включають навмисність, систематичність і нерівність сил із прагненням агресора домінувати або принизити.

У студентському контексті булінг найчастіше проявляється у формі психологічної, вербальної і кіберагресії. Особливо загрозовим є кібербулінг через його тривалий вплив, який виходить за межі навчального простору та має широкий інформаційний резонанс. Всі форми булінгу - фізична, вербальна, соціальна (психологічна), кібербулінг і непряма агресія - можуть взаємодіяти і підсилювати одна одну, негативно впливаючи на самооцінку, адаптивність і психологічний стан студентів.

Агресор прагне домінування та контролю, часто демонструє низький рівень емпатії, емоційну нестабільність і імпульсивність. У студентських колективах це переважно проявляється через маніпуляції соціального характеру. Жертви зазвичай мають труднощі в комунікації, низьку самооцінку та схильність до тривожності, що може призводити до тривалих психологічних проблем, таких як депресія або соціальна ізоляція.

Значною групою в структурі булінгу є спостерігачі. Їх реакція може впливати на динаміку конфлікту: пасивність сприяє поширенню насильства, тоді як активна позиція хоча б одного свідка може істотно знизити його інтенсивність. Поведінка спостерігачів залежить від конформності, страху втрати статусу та ефекту байдужості.

Розвиток булінгу у студентському середовищі також визначається груповими процесами, конкуренцією, неформальною ієрархією та недостатнім рівнем емпатії й емоційної компетентності учасників. Це явище є системним порушенням міжособистісних відносин і закріплюється через толерантність групи до агресії та слабкий контроль з боку освітніх установ.

Повне розуміння психологічної природи булінгу відкриває шлях до створення ефективних профілактичних програм. Вони мають бути спрямовані на просвітництво, формування безпечного навчального простору, розвиток емпатії та активної громадянської позиції серед студентів.

РОЗДІЛ 2.

МЕТОДОЛОГІЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1. Мета, завдання та гіпотеза дослідження

Будь-яке емпіричне дослідження ґрунтується на чітко визначеній меті, конкретних завданнях та гіпотетичному припущенні, яке потребує перевірки шляхом збору, аналізу та інтерпретації даних. У контексті вивчення булінгу серед студентської молоді важливо визначити не лише масштаби та форми цього явища, а й виявити його психологічні особливості, механізми формування та можливі шляхи профілактики.

Метою дослідження є виявлення психологічних особливостей проявів булінгу серед студентської молоді та визначення ефективних шляхів його подолання в умовах закладу вищої освіти.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання дослідження:

1. Проаналізувати науково-психологічну літературу з проблеми булінгу, його причин і форм прояву.
2. Визначити основні психологічні характеристики учасників булінгу (агресорів, жертв, спостерігачів).
3. Здійснити емпіричне дослідження рівня поширеності та особливостей проявів булінгу серед студентів.
4. Проаналізувати отримані результати, визначити їх психологічне значення та співвіднести з теоретичними положеннями.
5. Розробити практичні рекомендації щодо профілактики та подолання булінгу серед студентської молоді.

Гіпотеза дослідження ґрунтується на припущенні, що психологічні особливості учасників булінгу пов'язані з рівнем емоційного інтелекту, самооцінкою, рівнем тривожності та соціальною позицією у групі. Чим нижчі показники емпатії та самоповаги, тим вищою є схильність до агресивних або віктивних форм поведінки. Водночас розвиток емоційної компетентності,

формування навичок ненасильницького спілкування та підтримка з боку студентського колективу зменшують ризик виникнення булінгу та сприяють гармонізації міжособистісних стосунків.

З огляду на мету й завдання, у дослідженні передбачається виявлення взаємозв'язків між особистісними рисами студентів, їх соціальним статусом у групі та проявами насильницької поведінки. Це дасть змогу не лише описати феномен булінгу емпірично, а й знайти психологічні механізми його попередження.

Поставлена гіпотеза підлягає перевірці шляхом проведення анкетування, використання психодіагностичних методик і подальшого статистичного аналізу отриманих результатів, що будуть детально описані у наступних підрозділах.

У процесі дослідження важливо не лише сформулювати мету й завдання, а й визначити методологічні орієнтири, на яких ґрунтується робота. Методологічна база дає змогу пояснити вибір підходів, інструментів і логіку побудови дослідницького процесу.

Теоретичну основу дослідження становлять праці вітчизняних і зарубіжних учених, які розглядають феномен булінгу та його психологічні механізми (Д. Олвеус, А. Бандура, К. Еспелаж, Л. Крайг, О. Князева, С. Максименко, О. Чебикін, В. Панок, Н. Пов'якель, В. Семиченко та ін.). У їхніх дослідженнях розкриваються основні характеристики булінгу, його відмінність від конфлікту, а також підкреслюється роль групової динаміки у підтриманні або запобіганні насильницьким взаємодіям [1,9,10,11,13,14,16,17,21].

У межах цього дослідження використовується системно-структурний підхід, який дозволяє розглядати булінг як складну взаємодію особистісних, міжособистісних і соціальних чинників. Згідно з цим підходом, агресивна поведінка не є випадковою - вона виникає як результат впливу системи відносин у студентському середовищі, особистісних установок і групових норм.

Також у роботі застосовано особистісно-орієнтований підхід, який спрямований на вивчення внутрішніх психологічних особливостей учасників булінгу, їхніх емоційних станів, мотивації, рівня самооцінки, емпатії та соціальної компетентності. Цей підхід дозволяє визначити, як індивідуальні відмінності впливають на ймовірність стати жертвою або ініціатором насильства, а також які психологічні ресурси можуть запобігти цьому явищу.

Крім того, дослідження спирається на соціально-психологічний підхід, у межах якого булінг розглядається як груповий феномен, що підтримується колективними нормами поведінки. Цей підхід дає змогу пояснити роль спостерігачів, соціального тиску та міжособистісної структури групи у формуванні ситуації насильства.

Основні принципи дослідження:

- науковість - опора на перевірені психологічні концепції та об'єктивні дані;
- системність - аналіз булінгу як комплексного явища, що має особистісні, соціальні та поведінкові компоненти;
- гуманізм - етичне ставлення до учасників дослідження, забезпечення добровільності участі та конфіденційності результатів;
- актуальність і практична спрямованість - орієнтація на реальні проблеми студентського середовища й можливість використання результатів для профілактичної роботи.

У рамках дослідження передбачається реалізація етапів наукового пошуку:

1. Теоретико-аналітичний етап - вивчення наукової літератури, уточнення понять і формування методологічної бази.
2. Емпіричний етап - проведення анкетування та психодіагностики серед студентів закладу вищої освіти.
3. Аналітико-узагальнювальний етап - обробка, інтерпретація та теоретичне узагальнення результатів дослідження, формулювання практичних рекомендацій.

Логіка побудови дослідження передбачає поступовий перехід від теоретичного аналізу явища булінгу до практичного його вивчення в умовах студентського середовища. Це дозволить перевірити висунуту гіпотезу про взаємозв'язок між індивідуально-психологічними особливостями студентів і схильністю до участі в ситуаціях булінгу.

Очікуваними результатами є:

- виявлення рівня поширеності різних форм булінгу серед студентів;
- визначення психологічних характеристик агресорів, жертв і спостерігачів;
- встановлення зв'язку між рівнем емоційного інтелекту, самооцінки та участю у булінгу;
- розробка системи психопрофілактичних рекомендацій для психологічної служби закладу освіти.

Практична реалізація дослідження спрямована на створення умов для розвитку психологічної культури ненасильницької взаємодії, підвищення рівня емпатії та формування навичок асертивної поведінки серед студентської молоді.

Таким чином, сформульована мета, завдання та гіпотеза дослідження створюють наукове підґрунтя для подальшого опису бази, вибірки та методів дослідження, що буде розглянуто в наступному підрозділі.

2.2. База, вибірка та методи дослідження

Організація будь-якого емпіричного дослідження передбачає чітке визначення бази його проведення, характеристик вибірки та обґрунтування вибору методик, за допомогою яких збираються та аналізуються дані. Саме від цих компонентів залежить наукова достовірність результатів та можливість їх практичного застосування.

Базою дослідження став Національний університет, зокрема студенти факультету соціальних наук, що навчаються за спеціальностями «Психологія» та «Соціальна робота». Дослідження проводилося упродовж весняного семестру 2024–2025 навчального року.

Основною причиною вибору саме цієї бази є доступність цільової групи - студентської молоді, серед якої найчастіше спостерігаються прояви психологічного тиску, суперництва, соціального порівняння, що створює сприятливе підґрунтя для виникнення булінгу. Участь у дослідженні була добровільною та анонімною, що забезпечило етичність і відкритість відповідей.

Вибірка дослідження становила 60 осіб віком від 18 до 23 років, які навчаються на I–III курсах денної форми навчання. До вибірки увійшли як юнаки, так і дівчата, що дозволило врахувати можливі гендерні відмінності у проявах булінгу. За соціальними характеристиками більшість респондентів проживали у студентському гуртожитку, інша частина - у сімейному середовищі. Такий розподіл дав змогу простежити вплив соціальних умов проживання на рівень агресивності, тривожності та сприйняття насильства.

Дослідження мало кореляційно-описовий характер, тобто його метою було не експериментальне втручання, а виявлення взаємозв'язків між психологічними характеристиками студентів і схильністю до участі у ситуаціях булінгу (як у ролі агресора, жертви чи спостерігача).

Для досягнення поставленої мети використовувався комплекс психодіагностичних методик, обраних із урахуванням вікових і соціальних особливостей вибірки:

1. Анкета для визначення рівня проявів булінгу серед студентів, розроблена автором на основі питальника Д. Олвеуса. Вона включала питання щодо частоти, форм і суб'єктивного сприйняття випадків булінгу в студентському середовищі [13].

2. Методика «Діагностика рівня самооцінки особистості» (С. Буддас) - застосовувалась для виявлення зв'язку між самооцінкою та роллю у булінгу.

3. Опитувальник емпатійності (за А. Меграбяном і Н. Епштейном) - використовувався для оцінки здатності співпереживати іншим і розуміти їх емоційні стани, що є ключовим фактором у профілактиці насильницької поведінки.

4. Шкала реактивної та особистісної тривожності (Ч. Спілбергера – Ю. Ханіна) - дала можливість оцінити рівень емоційної напруги, що часто виступає чинником як агресивних, так і віктивних реакцій.

5. Методика «Соціометрія» (Д. Морено) - допомогла визначити статусне положення учасників у групі, що дозволило проаналізувати, як соціальна позиція впливає на схильність до булінгу.

Для обробки результатів використовувалися методи математичної статистики - підрахунок частотних розподілів, середніх показників, кореляційний аналіз (застосовувався критерій Пірсона для виявлення взаємозв'язків між змінними). Обробка даних здійснювалася з використанням електронних таблиць та статистичних програм (наприклад, MS Excel або SPSS).

Під час дослідження суворо дотримувались етичних принципів психологічної науки. Всі учасники були проінформовані про мету, зміст і умови дослідження, надали згоду на участь та могли відмовитися у будь-який момент без жодних наслідків. Отримані результати використовувалися виключно в узагальненій формі.

Важливим аспектом організації роботи було створення довірчої атмосфери. Студентам гарантували повну конфіденційність, що дозволило отримати більш щирі відповіді. Опитування проводилося як в електронному форматі (через Google Forms), так і у паперовому варіанті, що забезпечило охоплення ширшого кола учасників.

Вибір наведених методів дослідження зумовлений необхідністю комплексного вивчення феномену булінгу - з позиції особистісних характеристик, емоційно-вольових проявів та соціального статусу у групі. Це дозволило забезпечити багаторівневий підхід до проблеми та підвищити надійність результатів.

Підсумовуючи, можна зазначити, що організаційна модель дослідження передбачала використання принципу комплексності - поєднання кількісного (анкетного) та якісного (спостереження, інтерпретація відповідей) аналізу. Такий підхід дає можливість не лише виявити статистичні закономірності, а й глибше зрозуміти психологічну природу булінгу серед студентської молоді.

Отримані на цьому етапі дані створюють підґрунтя для подальшої інтерпретації результатів і будуть проаналізовані у наступному розділі.

Важливою умовою достовірності результатів дослідження є репрезентативність вибірки, тобто відповідність характеристик учасників меті дослідження. У роботі було враховано як вікові, так і соціальні особливості студентів. Студентський вік (18–23 роки) є сенситивним періодом розвитку особистості, коли відбувається становлення системи цінностей, соціальної ідентичності, формування навичок саморегуляції та комунікативної компетентності. Саме в цей період підвищується вразливість до соціального тиску й з'являється потреба у визнанні, що робить молодь більш сприйнятливою до ситуацій булінгу.

Добір учасників здійснювався методом випадкової вибірки із загальної кількості студентів факультету соціальних наук. Кожен потенційний учасник отримував коротке роз'яснення щодо мети дослідження, його змісту та правил участі. Особлива увага приділялася добровільності - жоден студент не був змушений брати участь у дослідженні. У такий спосіб забезпечувалася дотриманість етичного принципу автономії учасників і мінімізація можливого психологічного дискомфорту.

Під час роботи над анкетуванням застосовувалися як закриті запитання (для кількісного аналізу), так і відкриті запитання (для якісної інтерпретації),

що дало змогу глибше зрозуміти особистісне ставлення студентів до проблеми булінгу. Це дозволило не лише виміряти рівень агресивності і тривожності, а й дослідити емоційні оцінки та моральне ставлення до різних форм насильства.

Пілотажне опитування було проведено попередньо на групі з 10 студентів для перевірки зрозумілості запитань та адекватності формулювань. За результатами пілотажу було внесено незначні уточнення у формулювання пунктів анкети, щоб уникнути подвійного тлумачення або неоднозначних відповідей. Це підвищило валідність інструменту.

Основне опитування відбувалося протягом двох тижнів у змішаному форматі: частина студентів заповнила анкету в аудиторії під час практичного заняття, інша - онлайн через форму Google Forms. Така організація дозволила охопити максимально можливу кількість учасників, уникнути часових обмежень і забезпечити зручність участі.

Застосовані психодіагностичні методики дозволили дослідити такі ключові змінні:

- емоційна складова (рівень тривожності, емпатії, самооцінки);
- поведінкова складова (схильність до агресії, тип реагування в конфліктних ситуаціях);
- соціальна складова (статус у групі, характер міжособистісних стосунків);
- когнітивна складова (ставлення до булінгу, оцінка його причин і наслідків).

Результати кожної методики фіксувалися окремо, після чого узагальнювалися у таблицях. Для забезпечення надійності даних використовувалися перехресні питання, що допомагає виявити випадки суперечливих відповідей або соціально бажаної поведінки.

З метою забезпечення наукової достовірності дослідження дотримано таких умов:

- використання стандартизованих методик з перевіреними психометричними властивостями;
- дотримання інструкцій до методик;
- створення однакових умов для всіх учасників (час, місце, порядок проведення);
- індивідуальний підхід до обробки даних з урахуванням специфіки кожного респондента.

Для глибокого розуміння ситуацій булінгу додатково проводилося спостереження за міжособистісною взаємодією студентів у навчальному процесі (на перервах, під час групових завдань тощо). Це дозволило зафіксувати не лише декларовані, а й реальні поведінкові прояви, що могли свідчити про схильність до агресії чи соціального відчуження.

Отримані в процесі дослідження дані систематизуються у вигляді зведених таблиць та діаграм, що відображали частотність проявів різних форм булінгу, рівень емпатії, самооцінки та тривожності у досліджуваних. Також проводиться порівняльний аналіз показників між студентами різних курсів і між чоловіками та жінками для виявлення гендерних і вікових відмінностей.

Усі етапи дослідження відповідали вимогам етичного кодексу психолога:

- добровільна участь;
- інформована згода;
- конфіденційність і анонімність;
- уникнення психологічного тиску або оцінних суджень щодо поведінки респондентів;
- можливість отримати психологічну консультацію за потреби після дослідження.

Узагальнюючи, можна сказати, що вибрана стратегія дослідження дозволяє комплексно вивчити прояви булінгу серед студентської молоді, враховуючи емоційні, поведінкові та соціальні чинники. Такий підхід

забезпечив наукову обґрунтованість і практичну цінність отриманих результатів.

Результати, отримані за допомогою описаних методик, стали основою для кількісного й якісного аналізу, який буде представлений у третьому розділі. Саме там здійснено інтерпретацію отриманих даних, виявлено психологічні закономірності та зроблено узагальнення, що дозволяють підтвердити або спростувати висунуту гіпотезу.

2.3. Організація та процедура проведення дослідження

Емпіричне дослідження проводилося поетапно та охоплювало підготовчий, основний і аналітичний етапи. Робота тривала протягом весняного семестру 2025 року на базі факультету соціальних наук Національного університету. Учасниками дослідження стали студенти першого–третього курсів денної форми навчання, які виявили добровільне бажання взяти участь у роботі.

На підготовчому етапі було здійснено узгодження теми з науковим керівником, сформульовано мету, завдання та гіпотезу дослідження. Було розроблено анкету, підібрано психодіагностичні методики та проведено їх апробацію серед невеликої групи студентів, щоб перевірити зрозумілість запитань і доцільність використання кожної методики. Також було отримано дозвіл адміністрації факультету на проведення опитування та проведено інструктаж учасників щодо умов анонімності та конфіденційності.

Основний етап дослідження відбувався у звичайних умовах навчального процесу, що дозволило забезпечити природність поведінки студентів і знизити рівень психологічної напруги. Опитування проводилося в аудиторіях під час занять, а також онлайн через форму Google Forms. Така змішана форма дозволила залучити ширше коло учасників і уникнути часових обмежень. Для кожного студента процедура займала близько двадцяти хвилин.

Респонденти заповнювали анкету, що містила питання про особистий досвід зіткнення з булінгом, його форми, а також про їхнє ставлення до агресивної поведінки серед студентів. Далі пропонувалися психодіагностичні методики, спрямовані на визначення рівня емпатії, самооцінки, тривожності та соціального статусу у групі. Інструкції були сформульовані коротко і зрозуміло, щоб уникнути додаткових пояснень і зберегти об'єктивність результатів.

Під час опитування дослідник дотримувався принципу невторчання, не коментував відповіді й не вплинув на хід роботи учасників. Усі бланки після заповнення збиралися в окремі конверти без зазначення імен. Результати електронних анкет автоматично зберігалися у вигляді таблиці, що спрощувало подальшу обробку.

Завершальним етапом стало систематизування отриманих даних та їх математична обробка. З метою зменшення похибок перевірялися коректність внесення результатів і достовірність кожного показника. Обробка здійснювалася у програмі Microsoft Excel, де нараховувалися середні значення, відсоткові співвідношення та співвідношення між показниками. Після цього результати порівнювалися між собою, аналізувалися залежності між рівнем емпатії, самооцінкою, тривожністю та участю у ситуаціях булінгу.

Особливу увагу приділено забезпеченню психологічної безпеки учасників. Жодні дані не могли бути використані для оцінювання чи порівняння студентів у навчальному процесі. Після завершення дослідження респондентам було надано коротку інформацію про його результати та рекомендації щодо звернення до психологічної служби університету у разі виникнення потреби.

Загалом процедура дослідження була побудована таким чином, щоб забезпечити максимальну об'єктивність і достовірність отриманих результатів. Поєднання кількісних і якісних методів дозволяє не лише зафіксувати рівень поширеності булінгу серед студентів, а й глибше зрозуміти його психологічні причини та особистісні особливості учасників. Отримані

дані стали основою для аналізу результатів, який подано у наступному розділі.

Під час організації емпіричного етапу дослідження важливо було створити таку атмосферу, у якій студенти могли відчувати себе безпечно і відкрито висловлювати власну думку. Для цього дослідник перед початком опитування проводив короткий вступний інструктаж, де пояснював мету дослідження, порядок заповнення анкет і наголошував, що участь є добровільною та анонімною. Це сприяло формуванню довіри між учасниками і дослідником, а також зменшенню ймовірності соціально бажаних відповідей.

Проведення дослідження проходило в декілька етапів. На початку студентам пропонувалося коротко відповісти на запитання анкети, спрямованої на визначення рівня обізнаності з поняттям булінгу, особистого досвіду його переживання або спостереження. Така частина мала діагностичний і водночас вступний характер, допомагаючи респондентам усвідомити власне ставлення до проблеми. Після цього вони переходили до виконання психодіагностичних методик, які дозволяють оцінити особистісні показники, пов'язані з емоційною сферою та соціальною поведінкою.

Для забезпечення достовірності даних під час проведення діагностики всі учасники отримали однакові інструкції, проходили методики в однаковій послідовності, в однакових умовах освітнього середовища. Дослідник не втручається у процес виконання, але був присутній, щоб надати допомогу у випадку виникнення запитань або непорозумінь. У разі електронного формату дослідження респондентам надавалися чіткі письмові інструкції, а результати фіксувалися автоматично у вигляді електронних таблиць.

Після завершення збору даних проводилася їх попередня перевірка для виявлення неповних або суперечливих відповідей. Такі анкети вилучалися з подальшого аналізу, щоб зберегти точність результатів. Далі здійснювалася систематизація інформації та введення її до бази даних. Для зручності та узагальнення даних було створено окремі таблиці для кожної методики, де

зазначаються індивідуальні результати, а також обчислювалися середні показники по групі. Це дозволило визначити загальні тенденції, що характеризують студентське середовище щодо проявів булінгу.

Особливе значення надавалося якісній інтерпретації результатів. Дослідник враховував не лише кількісні показники, а й коментарі учасників у відкритих питаннях анкети, у яких вони могли висловити власні судження щодо причин і наслідків булінгу, а також поділитися своїми особистими спостереженнями. Ці відповіді дозволили доповнити числові результати психологічними характеристиками і виявити певні закономірності, які не завжди очевидні в статистичних розрахунках.

Варто відзначити, що у процесі проведення дослідження спостерігалася різна емоційна реакція студентів. Частина учасників виявляла щирий інтерес до теми, вважаючи її актуальною і важливою для власного життя. Інші ставилися до опитування нейтрально, проте відповідали досить відверто. Це підтверджує, що обрана процедура сприяла довірливому спілкуванню та зниженню психологічного опору.

Завершальним етапом стала підготовка до аналітичної роботи. Для цього було визначено головні змінні, які стали базою для порівняння та пошуку взаємозв'язків між результатами різних методик. На цьому етапі дослідник здійснив первинний аналіз, виокремив ключові тенденції, а потім перейшов до більш глибокої статистичної та якісної обробки даних, результати якої наведені у наступному розділі.

Організація дослідження будувалася на принципах системності та комплексності. Усі отримані показники аналізувалися не окремо, а в єдності, що дозволило оцінити явище булінгу не лише як факт агресивної поведінки, а як багаторівневий психологічний процес, що включає емоційні, поведінкові та соціальні компоненти. Такий підхід забезпечив більш повне розуміння проблеми і створив основу для її подальшого практичного вивчення та профілактики.

Таким чином, процедура дослідження передбачала логічну послідовність дій - від підготовки анкет і добору учасників до систематизації та аналізу отриманих результатів. Дотримання єдиних умов, етичних принципів і методичних вимог забезпечило достовірність даних і надало дослідженню наукової цінності. Отримані результати послужили підґрунтям для аналізу проявів булінгу серед студентської молоді, який буде представлений у третьому розділі.

Висновок до другого розділу

У другому розділі було детально обґрунтовано методологічні основи, організацію та процедуру емпіричного дослідження, яке присвячене вивченню психологічних особливостей булінгу серед студентів. На основі аналізу теоретичних підходів і завдань дослідження були визначені його мета, комплекс завдань та сформульована гіпотеза, яка припускає існування взаємозв'язків між емоційно-особистісними характеристиками, соціальним статусом студентів та їхньою участю у ситуаціях булінгу.

Дослідження базувалося на системно-структурному, особистісно-орієнтованому та соціально-психологічному підходах. Це дозволило розглядати булінг як багаторівневе явище, що охоплює індивідуальні, групові та соціальні аспекти. Важливість використання комплексної методики збору даних була доведена, оскільки такий підхід об'єднує кількісні та якісні показники.

У якості вибірки виступили 60 студентів віком від 18 до 23 років, які навчаються на факультеті соціальних наук Національного університету. Підбір учасників забезпечив репрезентативність вибірки та дозволив врахувати специфіку саме студентського віку, який є сенситивним періодом для розвитку особистості.

Для збору дослідницьких даних був використаний набір психодіагностичних інструментів, зокрема анкета на основі опитувальника

Д. Олвеуса, методики оцінки самооцінки, емпатії, рівня тривожності та соціометричного статусу. Застосування комплексу цих інструментів дозволило всебічно аналізувати емоційний, поведінковий, когнітивний та соціальний аспекти булінгу. Для статистичної обробки отриманих даних використовувалися частотний аналіз, розрахунок середніх значень і кореляційний аналіз, що забезпечило надійність результатів дослідження. [13]

Дослідження було організоване відповідно до загальноприйнятих етичних норм, таких як принципи інформованої згоди, анонімності, добровільності та забезпечення психологічної безпеки для учасників. Процесуальна частина дослідження включає підготовчий, основний і аналітичний етапи, а також пілотажне тестування, стандартизацію інструкцій і створення комфортних умов для респондентів.

Загалом було продемонстровано, що методологічна і організаційна структура дослідження відзначалася логічністю, послідовністю та відповідністю сучасним науковим стандартам. Вибір дослідницьких методів був належно обґрунтований, забезпечено комплексний підхід і достовірність отриманих даних. Усе це формує міцну основу для подальшого аналізу результатів у третьому розділі та перевірки висунутої гіпотези щодо ролі психологічних чинників у залученні студентів до булінгових ситуацій.

РОЗДІЛ 3.

АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ

3.1. Аналіз результатів опитування студентів

Після проведення емпіричного дослідження було здійснено аналіз отриманих результатів, який дозволяє оцінити рівень поширеності булінгу серед студентської молоді, визначити його основні форми, а також простежити психологічні особливості учасників цього явища. Зібрані дані дали змогу охарактеризувати тенденції у міжособистісних стосунках студентів і визначити чинники, що сприяють виникненню агресивної поведінки.

Результати анкетування свідчать, що більшість студентів усвідомлюють існування проблеми булінгу у студентському середовищі. Переважна частина опитаних відзначила, що у їхньому колективі траплялися випадки психологічного тиску, образ чи соціального відчуження. При цьому значна кількість респондентів визнає, що прояви булінгу не завжди мають відкритий характер. Найчастіше вони набувають форми прихованих образ, насмішок, пліток або демонстративного ігнорування, що ускладнює їх своєчасне виявлення.

Чи стикалися Ви з булінгом у своєму житті?
28 ответов

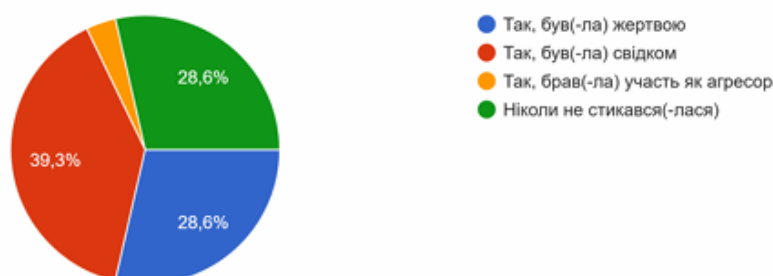

Рисунок 1.1. Розподіл відповідей на запитання «Чи стикалися Ви з булінгом у своєму житті?»

Порівняльний аналіз показав, що найпоширенішими видами булінгу серед студентів є вербальний та соціально-психологічний тиск. Такі форми, як фізичне насильство, трапляються значно рідше, проте не зникають повністю, особливо у середовищі студентів, які проживають у гуртожитках. Кібербулінг, навпаки, демонструє тенденцію до зростання: кожен третій опитаний зазначив, що стикався з агресією у соціальних мережах чи групових чатах (див. Додаток А, рис. 1).

Дослідження також показало, що більшість студентів схильні недооцінювати серйозність проблеми. Лише незначна частина опитаних готова відкрито звертатися по допомогу у випадку проявів насильства. Це свідчить про низький рівень психологічної культури та недостатній розвиток навичок асертивної поведінки. Студенти побоюються бути осміяними або втратити довіру групи, тому часто обирають пасивну позицію, що сприяє поширенню булінгу.

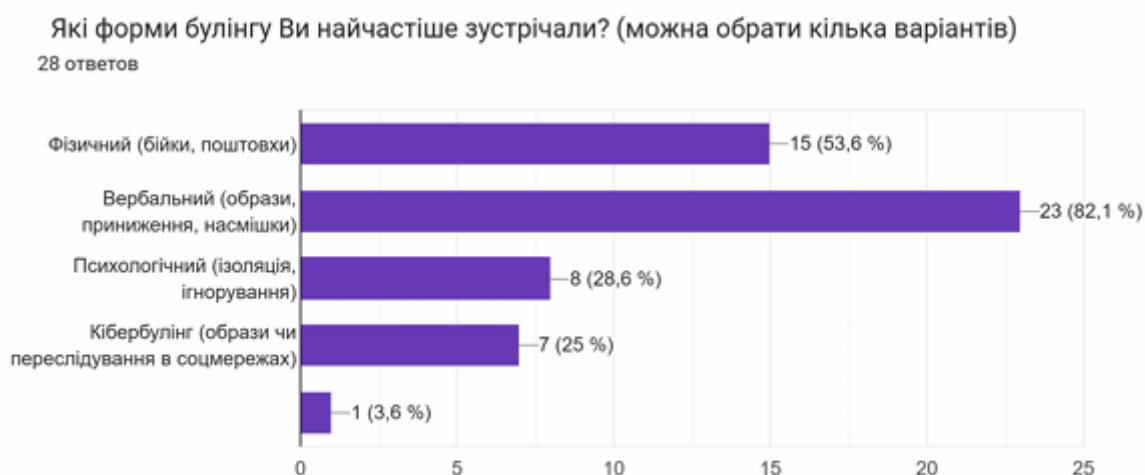

Рисунок 1.2. Найпоширеніші форми булінгу

Значна частина респондентів визнала, що хоча б раз виступала спостерігачами у ситуації булінгу. При цьому більшість із них не втручалася, пояснюючи це небажанням «загострювати ситуацію» або переконанням, що

це не їхня справа. Така позиція створює сприятливий ґрунт для збереження насильницьких практик у колективі, оскільки агресор отримує підтримку у вигляді мовчазного схвалення.

Аналіз відповідей показав, що серед осіб, які переживали булінг, переважають ті, хто характеризується підвищеною емоційною чутливістю, низьким рівнем самооцінки та потребою у соціальному схваленні. Водночас серед агресорів частіше зустрічаються особи з низьким рівнем емпатії та схильністю до домінування у спілкуванні. Ці дані підтверджують гіпотезу про зв'язок між особистісними рисами та роллю у ситуаціях булінгу (див. Додаток А, рис. 2).

Отримані результати засвідчили, що студентське середовище, попри свою зрілість, не є захищеним від проявів психологічного насильства. Навпаки, саме у цьому віці молоді люди активно формують власну систему цінностей, тому негативні соціальні досліди можуть істотно впливати на їхнє подальше становлення та професійний розвиток.

Які емоції у Вас викликає булінг?
28 ответов

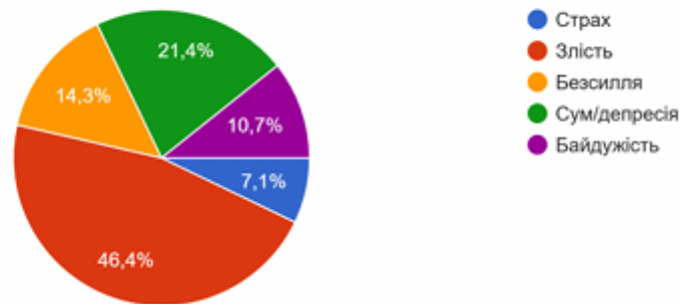

Рисунок 1.3. Діаграма емоцій булінгу.

Дані дослідження показали також певні гендерні відмінності. Дівчата частіше повідомляли про вербальні або соціальні форми тиску, тоді як юнаки схильні частіше брати участь у відкритих конфліктах або виявляти фізичну агресію. Разом із тим, емоційні наслідки переживання булінгу для обох груп є однаково негативними.

На Вашу думку, які наслідки булінгу найбільш небезпечні?
28 ответов

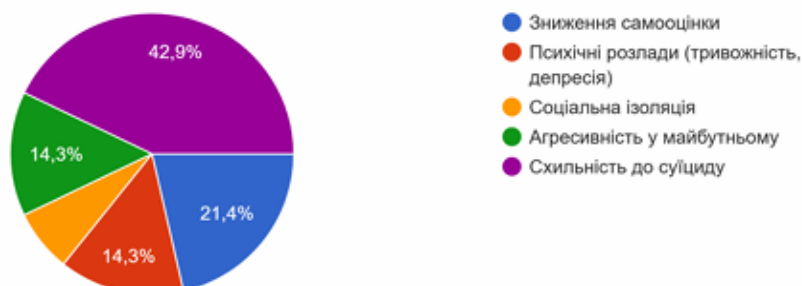

Рисунок 1.4. Наслідки булінгу.

Таким чином, результати опитування підтверджують, що булінг у студентському середовищі має переважно психологічний характер, відзначається високим рівнем прихованості та підтримується мовчазною байдужістю колективу. Це свідчить про потребу у розробці системи профілактичних заходів, спрямованих на підвищення рівня психологічної культури, розвиток емпатії та навичок конструктивного спілкування серед студентів.

Отримані дані стали підґрунтям для подальшого аналізу психологічних особливостей учасників булінгу, який буде розглянуто у наступному підрозділі.

На Вашу думку, що найбільше допоможе зменшити прояви булінгу серед молоді?
27 ответов

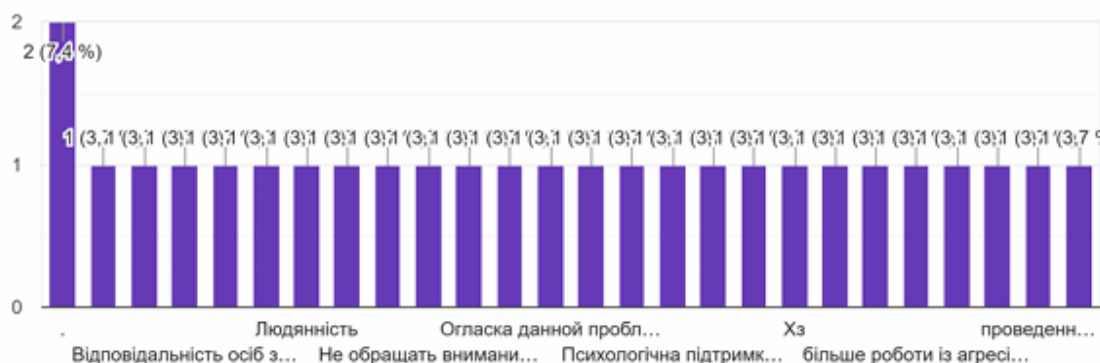

Рисунок 1.5. Допомога по зменшенню прояву булінгу.

3.2. Виявлення психологічних особливостей учасників булінгу

У межах проведеного дослідження було проаналізовано психологічні характеристики студентів, які у ситуаціях булінгу можуть виступати в різних ролях - агресора, жертви або спостерігача. Виявлення цих особливостей дозволяє глибше зрозуміти механізми взаємодії між учасниками булінгу та визначити внутрішні чинники, що сприяють формуванню агресивної або віктимної поведінки.

Отримані результати засвідчили, що студенти, схильні до агресивних дій, відзначаються підвищеною імпульсивністю, прагненням контролювати інших і домінувати у спілкуванні. У їхніх відповідях простежується низький рівень емпатії, недостатня здатність усвідомлювати емоційні стани інших людей і співпереживати їм. Такі особи часто пояснюють власну поведінку жартом або бажанням «випробувати реакцію», не усвідомлюючи її травматичного впливу на інших. У поведінці агресорів спостерігається внутрішня суперечність: з одного боку, вони прагнуть соціального схвалення і лідерства, а з іншого - застосовують приниження як засіб самоствердження (див. Додаток А, рис. 3).

Рівень самооцінки у таких студентів переважно нестабільний: за зовнішньої впевненості часто приховується невпевненість у власній значущості, що компенсується через агресивну модель поведінки. Цікаво, що агресори не завжди усвідомлюють власну агресивність і схильні до самовиправдання, перекладаючи відповідальність на жертв або на «умови ситуації». Це підтверджує гіпотезу про наявність захисних механізмів, які допомагають агресору підтримувати позитивний образ себе попри деструктивні дії.

Серед тих, хто стає жертвами булінгу, переважають особистості з підвищеною емоційною чутливістю, схильністю до тривожності та постійним прагненням знайти причину всього, що трапляється, у власних діях. Ці люди часто виявляють невпевненість у своїх можливостях і боязнь бути відторгнутими або осміяними. Їхня поведінка зазвичай характеризується прагненням уникати відкритих конфліктів, навіть якщо вони опиняються в ситуаціях, коли стикаються з образами, агресією чи соціальною ізоляцією. Важливо зазначити, що така поведінка пов'язана з підвищеним відчуттям відповідальності за те, що відбувається, а також із значною залежністю від схвалення з боку оточення. Часто можна спостерігати поєднання низької самооцінки із сильною потребою отримувати підтримку та позитивну оцінку від інших, що створює додаткові умови для психологічної вразливості та схильності до маніпуляцій.

Емоційне самопочуття жертв булінгу нерідко супроводжується глибоким почуттям сорому, сильним відчуттям тривоги та епізодами відчаю. У деяких випадках це може набувати форми апатії, помітного зниження здатності концентруватися на виконанні завдань чи навчанні, а також втрати мотивації до поглиблення знань. Всі ці прояви свідчать про те, що навіть короткотривалий досвід булінгу може залишати суттєвий і довготривалий негативний слід на психологічному стані студента. Такі переживання часто перетікають у внутрішній конфлікт із самим собою, який формується через схильність асоціювати себе з образом слабкого або безпорадного. Згодом подібні установки можуть закріплюватися і впливати на вибудовування поведінки у подальших життєвих обставинах, ускладнюючи адаптацію та стосунки з іншими.

Спостерігачі у ситуаціях булінгу становлять особливу групу, яка не бере безпосередньої участі в агресії, проте опосередковано впливає на її перебіг. Аналіз показав, що більшість студентів визнають свою пасивність, пояснюючи її страхом втратити підтримку колективу або бажанням уникнути конфлікту. Водночас серед спостерігачів є й ті, хто засуджує булінг, але не

наважується діяти через невпевненість у власних силах. Це вказує на дефіцит соціальної відповідальності та недостатній розвиток асертивної поведінки.

Рівень емпатії серед спостерігачів зазвичай вищий, ніж у агресорів, однак цього недостатньо, щоб перейти від співчуття до активного втручання. Такі особи часто переживають внутрішній конфлікт, відчувають провину за бездіяльність, але не знаходять ефективних способів допомоги жертві. Саме формування активної позиції свідка є одним із ключових напрямів профілактичної роботи у студентських колективах.

Порівняння психологічних показників учасників булінгу дало змогу виявити певні закономірності. У більшості випадків існує зворотний зв'язок між рівнем емпатії та проявами агресивності: чим нижчий рівень здатності до співпереживання, тим виразніше виявляється тенденція до насильницької поведінки. Водночас низька самооцінка та підвищена тривожність корелюють із високим ризиком стати жертвою булінгу. Це підтверджує взаємозв'язок між емоційно-вольовими характеристиками особистості та її соціальною роллю у колективі.

Загальні результати свідчать, що булінг у студентському середовищі розвивається на тлі порушення міжособистісних комунікацій, низького рівня психологічної культури та недостатньої сформованості навичок саморегуляції. І агресор, і жертва часто є носіями внутрішньої напруги, яку не вміють конструктивно виражати, тому насильство стає своєрідною формою емоційного розвантаження або захисту.

Аналіз психологічних особливостей учасників булінгу показав, що запобігання цьому явищу можливе лише за умови комплексного підходу, який враховує розвиток емоційної компетентності, підвищення рівня толерантності та створення підтримувального освітнього середовища. Результати цього дослідження підтверджують, що профілактична робота має бути спрямована не лише на окремих осіб, а на групову взаємодію загалом, де важливо сформувані спільні цінності поваги, рівності та взаєморозуміння.

Таким чином, виявлені психологічні особливості учасників булінгу дозволяють більш глибоко зрозуміти його механізми та природу. Розкриття цих аспектів є підґрунтям для подальшої інтерпретації результатів та формування практичних рекомендацій щодо запобігання булінгу серед студентської молоді, що розглядатиметься у наступному підрозділі.

Аналіз отриманих результатів дозволив виокремити низку тенденцій, що характеризують загальний психологічний клімат у студентських групах. Зокрема, для більшості учасників дослідження виявлено помірний рівень тривожності, що свідчить про емоційну нестійкість і схильність до внутрішньої напруги у процесі навчання та спілкування. Такий стан часто є фоном для виникнення конфліктів і підвищує вірогідність проявів агресивної або захисної поведінки.

У студентських колективах спостерігається певна поляризація між тими, хто схильний до домінування, і тими, хто демонструє поступливість або пасивність. У першому випадку відзначається прагнення до контролю над соціальною взаємодією, у другому - страх бути відкинутим і небажання вступати у відкриті конфлікти. Такий дисбаланс ролей створює сприятливі умови для розвитку булінгу, коли домінантні учасники реалізують власні амбіції через підпорядкування та приниження менш впевнених членів групи.

Психологічна діагностика виявила, що агресори зазвичай виявляють підвищену реактивність на стресові ситуації. Вони різко реагують на будь-які загрози своєму статусу, часто застосовуючи напади чи демонстрацію сили для збереження авторитету. Це свідчить про недостатню розвиненість навичок саморегуляції та конструктивного вирішення конфліктів. Їм також не властива саморефлексія, вони рідко звертають увагу на емоційні наслідки своєї поведінки для оточуючих. Це пов'язано з низьким рівнем емпатії та надмірною егоцентричністю.

Жертви булінгу, навпаки, характеризуються підвищеною емоційною чутливістю, схильністю до самозаглиблення і навіть почуттям провини за ситуацію, у якій опинилися. Для них типове внутрішнє відчуття безсилля та

переконаність у тому, що вони неспроможні змінити ставлення групи. Деякі постраждалі описували стан апатії, небажання брати участь у спільних заходах або відповідати на образи. Ці риси часто супроводжуються недовірою до соціального оточення, що ускладнює міжособистісні взаємодії й підсилює почуття ізоляції.

Слід зазначити, що в поведінці жертв часто проявляються вторинні психологічні захисні реакції, такі як уникання, замовчування чи емоційне відсторонення. Вони намагаються ігнорувати агресію, сприймаючи її як невід'ємну частину студентського середовища. Цей підхід дозволяє тимчасово знизити внутрішню напругу, однак у довгостроковій перспективі він лише закріплює позицію жертви та поглиблює емоційні складнощі.

Що стосується спостерігачів, їхнє ставлення до булінгу є неоднозначним. Одні виказують співчуття до жертв, проте утримуються від втручання через невпевненість у своїй здатності вплинути на ситуацію. Інші, навпаки, проявляють байдужість або навіть приховану підтримку агресору, намагаючись зберегти свій соціальний статус у групі. Така поведінка пояснюється прагненням до конформізму та небажанням порушувати існуючі групові норми, навіть якщо ці норми є руйнівними. Саме роль спостерігачів має ключове значення для розвитку булінгу: їхня пасивність фактично узаконює агресію та сприяє її повторенню.

Ці результати узгоджуються з концепцією соціальної фасилітації, згідно з якою поведінка людини посилюється або пригнічується під впливом групи. У контексті булінгу це означає, що агресор отримує підтримку від пасивних свідків, а жертва втрачає відчуття соціального захисту, що веде до посилення психологічного тиску. Таким чином, булінг розвивається як груповий процес, де кожен учасник, навіть опосередковано, впливає на його динаміку.

Важливим є також взаємозв'язок між рівнем самооцінки, емоційною стабільністю та схильністю до насильницької поведінки. Виявлено, що надмірно завищена самооцінка у поєднанні з низькою самокритичністю підвищує ймовірність проявів агресії, тоді як низька самооцінка посилює

ризик стати жертвою. Обидва випадки є відображенням порушеної внутрішньої рівноваги особистості, що свідчить про потребу у розвитку навичок самосприйняття, впевненості та реалістичного бачення власних можливостей.

Отримані результати підтверджують гіпотезу, що психологічні особливості учасників булінгу мають спільну основу - недостатній рівень емоційного інтелекту. Нездатність усвідомлювати власні емоції, розпізнавати емоційні стани інших і контролювати власні реакції створює передумови для агресії або віктимної поведінки. Відтак, розвиток емоційної компетентності виступає одним із найважливіших напрямів психологічної профілактики булінгу.

Загалом результати дослідження показали, що булінг у студентському середовищі не є випадковим явищем, а має чітку психологічну структуру, в основі якої лежать індивідуальні особливості особистості, групові динамічні процеси та соціально-психологічні чинники. Його подолання вимагає системного підходу, спрямованого на формування здорового емоційного клімату у студентських колективах, розвиток навичок ненасильницького спілкування та зміцнення почуття особистої відповідальності кожного члена групи за психологічну безпеку оточення.

Таким чином, виявлені психологічні особливості агресорів, жертв і спостерігачів дозволяють глибше зрозуміти закономірності виникнення булінгу серед студентської молоді. Ці результати створюють підґрунтя для подальшої інтерпретації отриманих даних та формулювання практичних висновків, що будуть розглянуті у наступному підрозділі.

3.3. Інтерпретація отриманих результатів

Інтерпретація результатів проведеного емпіричного дослідження надала можливість узагальнити отримані дані й порівняти їх із висунутою гіпотезою щодо взаємозв'язку між особистісними характеристиками студентів і

проявами булінгу в студентському середовищі. Проведений аналіз підтвердив, що участь у ситуаціях булінгу, незалежно від ролі, тісно пов'язана із такими психологічними чинниками, як рівень емоційної регуляції, самооцінка, емпатія та рівень тривожності. Ці фактори впливають як на вибір поведінкових стратегій студентів, так і на їхнє місце у соціальній структурі колективу.

Отримані результати вказують, що агресивна поведінка у студентських групах здебільшого виникає на тлі емоційної нестабільності та низької здатності до саморегуляції. Люди з такими характеристиками демонструють схильність до імпульсивних дій та не завжди усвідомлюють наслідки своїх вчинків. Часто вони використовують агресію як інструмент для досягнення соціального визнання або самоствердження у груповому середовищі. Це підтверджується концепцією соціального навчання А. Бандури, яка наголошує, що насильницька поведінка формується через спостереження і наслідування моделей, які забезпечують суб'єктивне відчуття сили або успіху.

Люди, які стають жертвами булінгу, зазвичай вирізняються підвищеною тривожністю, низькою самооцінкою й сильним емоційним залежанням від думок оточуючих. Їм притаманний глибокий внутрішній страх бути відкинутими або осміяними, і саме через це вони рідко відкрито висловлюють власні емоції. Уникаючи конфліктів, такі особи часто не можуть належно захистити свої особистісні межі. Відсутність асертивності сприяє тому, що вони приймають роль «зручного» учасника взаємодії, який не викликає загрози для агресора, але водночас стає легким об'єктом для маніпуляцій і психологічного тиску.

Ті, хто спостерігають за проявами булінгу, але жодним чином не втручаються, часто не усвідомлюють, що їхня пасивність фактично сприяє поведінці агресора. Дослідження показують, що така непряма підтримка радше зумовлена соціальним страхом – побоюванням утратити схвалення групи або самим стати наступною ціллю переслідувань. Це явище пояснюється впливом групового конформізму, яке особливо активно

проявляється у молодіжному середовищі. У цьому контексті прагнення бути прийнятним у групі часто має більшу вагу, ніж етичне осмислення ситуації. Таким чином, навіть без прямої участі спостерігачі стають пасивними елементами системи, яка продовжує підтримувати механізми булінгу.

Результати аналізу кореляцій між показниками емпатії, самооцінки та тривожності продемонстрували, що ці важливі особистісні характеристики мають тісний взаємозв'язок і суттєво впливають на соціальну роль, яку студент займає під час групової взаємодії. Так, високий рівень емпатії зазвичай супроводжується значним зниженням рівня агресії та підвищеною здатністю надавати емоційну підтримку іншим членам групи. Навпаки, низький рівень емпатії часто асоціюється з проявами емоційної холодності, схильністю до цинізму та тенденцією до принизливого ставлення до оточуючих. Що стосується тривожності, то її підвищений рівень пов'язаний із рисами пасивності, боязню відкрито висловлювати власну точку зору та посиленою схильністю до поведінки жертви. Ці факти свідчать про взаємозалежність між психологічною вразливістю і агресивністю, які розташовані на протилежних полюсах єдиної системи, де ключовою ланкою є недостатній рівень емоційної компетентності. Така структура характеристик демонструє необхідність вдосконалення емоційних навичок, що може сприяти гармонізації взаємодії в соціальних групах.

Результати дослідження демонструють, що булінг серед студентів має багатогранну природу. Він не обмежується лише особистісними характеристиками окремих людей, а формується через взаємодію індивідуальних особливостей і соціально-психологічних факторів, які визначають динаміку групової взаємодії. Важливим аспектом є структура міжособистісних зв'язків, де присутні конкуренція, боротьба за статус та недостатній рівень відкритості в комунікації. У подібних умовах будь-яке порушення неформальних правил сприймається як привід для ізоляції або насмішок.

Таким чином, підтверджено гіпотезу, що інтенсивність проявів булінгу зумовлена особливостями психологічного портрету студентів і соціально-психологічним кліматом їхньої групи. У колективах, які характеризуються високою згуртованістю та взаємною підтримкою, спостерігається значно менша кількість випадків агресії. Натомість у середовищах із відсутністю спільних цінностей, байдужістю чи прихованою конкуренцією агресивна поведінка набуває поширення. Це підкреслює важливість профілактичних стратегій, які мають охоплювати не тільки індивідуальну роботу зі студентами, а й спрямовані на створення позитивного групового середовища та ефективних форм взаємовідносин.

Інтерпретація результатів дозволяє зробити ще один важливий висновок - булінг не можна розглядати як суто індивідуальний прояв девіації. Він є показником загальної культури спілкування та психологічного благополуччя освітнього середовища. Відтак, формування емоційно безпечної атмосфери у закладі вищої освіти, розвиток емпатії, навичок асертивної поведінки й толерантності до відмінностей є важливими умовами запобігання булінгу.

Підсумовуючи результати дослідження, можна зазначити, що отримані дані підтверджують основні положення висунутої гіпотези. Булінг серед студентської молоді зумовлений не лише індивідуально-психологічними особливостями, але й соціальними механізмами взаємодії в групі. Саме тому ефективна профілактика цього явища має базуватися на поєднанні індивідуальної психологічної підтримки з колективними формами роботи, спрямованими на формування культури взаємоповаги, відповідальності та емоційної чуйності.

Аналіз отриманих результатів дозволив не лише підтвердити запропоновану гіпотезу дослідження, але й окреслити перспективні напрями подальших заходів, спрямованих на подолання проблеми булінгу в середовищі студентства. Виявлені тенденції свідчать, що агресивна поведінка, вразливість жертви та пасивність спостерігачів утворюють

взаємопов'язану систему, функціонування якої забезпечується соціально-психологічними механізмами групової динаміки. Така система є недостатньо піддатливою змінам за допомогою виключно індивідуальних втручань; вона потребує комплексного впливу на рівні міжособистісних взаємодій та формування культури комунікації у колективі.

Дані опитувань і психодіагностичні результати продемонстрували, що значна частина студентів не завжди усвідомлює свою залученість до ситуацій булінгу. Деякі агресори помилково інтерпретують власну поведінку як «жарти» або прояв прямолінійності, не розглядаючи її як насильство. Водночас жертви часто не ототожнюють себе з цією роллю через страх суспільного осуду або переконання в тому, що подібні ситуації є нормальним компонентом студентського життя. Ці явища свідчать про недостатній рівень психологічної обізнаності та слабкий розвиток емоційної рефлексії, що ставить перед необхідністю систематичного просвітницького втручання для вдосконалення цих аспектів.

Важливо підкреслити, що булінг має не лише міжособистісний, а й соціально-комунікативний вимір. Його наявність свідчить про дисгармонію у способах взаємодії, дефіцит емпатії та слабку розвиненість колективної відповідальності. Психологічна інтерпретація результатів дозволяє розглядати булінг як своєрідну форму емоційної компенсації. Для агресора це спосіб позбутися внутрішньої напруги або самоствердитися, для жертви - спосіб пасивного пристосування до групи, а для спостерігачів - спосіб уникнення особистого ризику шляхом бездіяльності. Таким чином, усі три ролі є частиною спільного механізму, який підтримує нерівність і залежність у соціальних відносинах.

Отримані результати засвідчили, що проблема булінгу серед студентів не обмежується окремими випадками агресії. Вона відображає загальний рівень психологічного клімату у навчальному колективі, ціннісних орієнтацій і моральних норм. Низький рівень згуртованості, недостатня взаємоповага, наявність неформальних груп, орієнтованих на змагання, а не на співпрацю,

створюють сприятливі умови для поширення булінгу. Це ще раз підтверджує необхідність розглядати проблему комплексно - як поєднання особистісних, групових і соціокультурних факторів.

З точки зору прикладної психології, результати дослідження мають вагомим практичне значення для створення системи профілактики булінгу в закладах вищої освіти. Особливу увагу слід приділити формуванню у студентів навичок емоційної саморегуляції, розвитку емпатії та здатності ефективно й конструктивно вирішувати конфліктні ситуації. Корисним також буде впровадження тренінгів для розвитку комунікативної компетентності, роботи з груповими процесами, а також надання індивідуальних консультацій студентам, які демонструють схильність до агресивної або жертва орієнтованої поведінки.

Ключова роль у цьому належить психологічній службі університету, яка може стати координаційним центром для здійснення профілактичної та корекційної роботи. Ця служба може проводити моніторинг емоційного стану студентів, вчасно виявляти групи ризику та організовувати заходи для стабілізації колективного середовища. Зокрема, до її завдань може входити розробка адаптаційних програм для першокурсників, оскільки саме на початкових етапах навчання формуються неформальні ролі та статуси, які згодом впливають на якість міжособистісних відносин у студентських групах.

Інтерпретуючи результати, слід зазначити, що рівень проявів булінгу корелює з показниками емоційної зрілості студентів. Особи з високим рівнем самоконтролю і здатністю усвідомлювати власні емоції виявляють більшу толерантність, краще справляються з конфліктними ситуаціями і рідше вдаються до насильства. Отже, розвиток емоційного інтелекту можна розглядати як ключовий чинник профілактики булінгу.

Водночас результати показали, що багато студентів демонструють суперечливе поєднання емоційної чутливості та недостатньої впевненості в собі. Це створює передумови для виникнення як агресивних, так і пасивних моделей поведінки. У психологічному сенсі такі студенти потребують не

стільки контролю, скільки підтримки - через формування у них навичок позитивного самоствердження, асертивності й уміння відстоювати власні межі без агресії.

Аналіз отриманих даних свідчить, що профілактика булінгу має проводитися не періодично, а систематично, як постійна складова освітнього процесу. Ефективними заходами у цьому напрямку можуть стати інтерактивні лекції, дискусійні клуби та психологічні тренінги, які допомагають формувати культуру взаємодії та навички толерантного сприйняття різних точок зору. Така діяльність сприяє вихованню у студентів почуття колективної відповідальності за створення сприятливого психологічного середовища у групі.

Проведене дослідження підтвердило, що проблема булінгу серед студентської молоді є складним явищем, що поєднує соціальні та психологічні аспекти й має глибокі причини у внутрішніх суперечностях особистості. Прояви булінгу значною мірою залежать від рівня емоційної зрілості, соціальної компетентності та здатності проявляти емпатію. Отримані результати можуть стати базою для подальших наукових розвідок і слугувати інструментом для практичної роботи психологів вищих навчальних закладів, особливо у сферах психопрофілактики та надання соціально-педагогічної підтримки студентам.

Таким чином, результати дослідження підтверджують необхідність цілісного підходу до проблеми булінгу, який включає одночасно особистісний, груповий та інституційний рівні впливу. Ефективне вирішення цієї проблеми можливе лише за умови формування атмосфери взаємоповаги, емпатії та довіри, де кожен студент усвідомлює власну роль у підтриманні психологічного благополуччя колективу. Саме ці аспекти стануть предметом розгляду у четвертому розділі, присвяченому шляхам профілактики та подолання булінгу серед студентської молоді.

3.4 Психологічна профілактика булінгу в закладах вищої освіти

Профілактика булінгу є одним із головних завдань психологічної роботи у вищій школі, адже попередження проявів насильства значно ефективніше, ніж подолання вже сформованих конфліктів. В основі профілактики має лежати системний підхід, спрямований на створення безпечного, гуманного і підтримувального освітнього середовища, у якому кожен студент відчуває себе прийнятим і цінним.

Психологічна профілактика передбачає поєднання просвітницької, діагностичної, консультативної та корекційно-розвивальної роботи. Просвітницький аспект полягає у підвищенні рівня поінформованості студентів і викладачів щодо сутності булінгу, його наслідків та відповідальності за подібні дії. Важливим є формування розуміння, що навіть словесна агресія або ізоляція є формами насильства і не можуть бути виправданими соціальними нормами чи «жартами».

Одним із ефективних напрямів профілактики є проведення психологічних тренінгів, спрямованих на розвиток емпатії, толерантності, навичок емоційної саморегуляції та конструктивного спілкування. Такі заняття сприяють формуванню культури діалогу, вміння слухати і приймати відмінні точки зору. Тренінгові програми можуть бути реалізовані у форматі семінарів, групових дискусій, рольових ігор, під час яких моделюються типові ситуації взаємодії, що дозволяє студентам усвідомити власні реакції та розвивати соціальну відповідальність.

Важливо, щоб профілактична діяльність не обмежувалася одноразовими заходами, а мала системний характер. Доцільним є впровадження курсів або модулів з психології спілкування, конфліктології, етики міжособистісних відносин, які допомагають сформувати у студентів розуміння психологічних механізмів агресії та навички ненасильницької комунікації. У цьому контексті особливо корисними є інтегровані дисципліни, що поєднують знання психології, педагогіки й соціології.

Профілактична робота також повинна враховувати особливості студентського віку, який характеризується пошуком власної ідентичності, прагненням до самоствердження та емоційною чутливістю. Саме тому в освітньому середовищі важливо підтримувати атмосферу довіри, поваги та відкритості, де кожен може висловити свою думку без страху осуду. Особливу увагу слід приділяти першокурсникам, які проходять період адаптації до нових соціальних умов і часто стають найуразливішими до психологічного тиску.

Психологічна служба університету має координувати профілактичні заходи, проводити регулярний моніторинг емоційного стану студентів, виявляти групи ризику та надавати підтримку як жертвам, так і агресорам. Важливо, щоб робота психологів була спрямована не лише на реагування, а й на формування стійких позитивних моделей поведінки. В умовах сучасного освітнього простору це можливо через впровадження інтерактивних програм і створення центрів психологічної безпеки, де студенти можуть отримати консультацію анонімно та без осуду.

Окремим напрямом є інформаційна профілактика. Доцільно створювати освітні кампанії, відеоролики, буклети, інтерактивні сторінки у соціальних мережах, які популяризують ідеї доброзичливого спілкування, взаємоповаги та психологічної підтримки. Така діяльність має не лише освітній, а й виховний ефект, адже вона формує у студентів позитивні ціннісні орієнтири та розуміння важливості особистої відповідальності за мікроклімат у колективі.

Загалом ефективність профілактичної роботи залежить від того, наскільки вона інтегрована у систему університетського життя. Якщо питання етики, взаємоповаги та психологічної безпеки розглядаються не формально, а як невід'ємна складова освітнього процесу, тоді ймовірність виникнення булінгу значно зменшується. Профілактика в такому розумінні стає не окремим заходом, а частиною загальної культури взаємин у закладі освіти.

Таким чином, профілактика булінгу серед студентської молоді має бути цілісним процесом, який об'єднує психологічну просвіту, розвиток комунікативних компетентностей, створення довірчого середовища та посилення ролі психологічної служби. Такий підхід сприятиме формуванню середовища, де насильство в будь-яких його формах стає соціально неприйнятним, а взаємоповага і підтримка - домінуючими цінностями студентського колективу.

Важливим напрямом профілактики булінгу є формування у студентів та викладачів адекватного розуміння психологічної сутності цього явища. Профілактична робота має починатися з підвищення рівня обізнаності всіх учасників освітнього процесу про різновиди булінгу, його ознаки, механізми впливу та наслідки для психічного здоров'я. В основі такої роботи має бути не формальне інформування, а розвиток критичного мислення, вміння розпізнавати маніпулятивні або агресивні дії у повсякденному спілкуванні.

Досвід психологічних служб свідчить, що одним із найефективніших методів профілактики є створення простору для відкритого діалогу. Проведення тематичних зустрічей, групових обговорень, кіноклубів або рольових тренінгів дозволяє студентам не лише отримувати інформацію, а й висловлювати власні думки, аналізувати життєві ситуації, спільно шукати конструктивні шляхи виходу з конфліктів. Такі заходи формують атмосферу взаєморозуміння, довіри та підтримки, що саме по собі знижує ризик виникнення насильницької поведінки.

Не менш значущою умовою профілактики є підготовка викладачів і кураторів груп до своєчасного розпізнавання ознак булінгу. Вони часто першими можуть помітити зміни у поведінці студентів - замкнутість, зниження активності, уникання контактів або, навпаки, прояви надмірної агресії. Тому педагогічний персонал повинен мати базові знання з психології конфлікту та стресу, розуміти особливості комунікації з молоддю, а також володіти навичками ненасильницького спілкування. Навчальні тренінги для викладачів, які проводяться психологічною службою, сприяють підвищенню

їхньої компетентності у роботі з груповою динамікою та конфліктними ситуаціями.

Профілактика булінгу не може бути ефективною без залучення самих студентів до активної участі у створенні безпечного середовища. Важливо, щоб молодь не лише розуміла небезпеку агресивної поведінки, а й відчувала власну відповідальність за підтримання позитивного психологічного клімату у колективі. Студентські ради, волонтерські об'єднання або неформальні групи взаємопідтримки можуть брати участь у розробці та реалізації профілактичних заходів. Це підсилює почуття єдності та формує внутрішню культуру неприйняття насильства.

Суттєву роль у профілактиці відіграє комунікаційна культура університетського середовища. Нерідко саме стиль спілкування між студентами і викладачами, між адміністрацією і студентськими організаціями визначає рівень психологічної безпеки. Важливо, щоб взаємодія ґрунтувалася на принципах рівності, взаємоповаги та партнерства. Будь-які прояви зневаги, іронії чи авторитарності можуть провокувати відчуження, що, у свою чергу, сприяє виникненню конфліктних ситуацій. Отже, культура спілкування є невід'ємним чинником профілактики булінгу, а робота над нею повинна охоплювати весь колектив університету.

Ще одним ефективним напрямом профілактичної діяльності є рання діагностика та моніторинг соціально-психологічного клімату. Регулярне проведення анкетувань, соціометрії або психологічного спостереження дозволяє виявляти напруженість у групах, аналізувати причини конфліктів і вчасно реагувати на проблеми. Застосування сучасних цифрових інструментів, зокрема анонімних онлайн-опитувань, допомагає отримати об'єктивну інформацію та забезпечити відвертість відповідей студентів.

Ефективна профілактика також передбачає створення системи психологічної підтримки студентів, які пережили або стали свідками насильства. Наявність у закладі спеціаліста, до якого можна звернутися за допомогою, є важливою складовою безпечного освітнього простору.

Особливої уваги потребують ті, хто демонструє емоційні та поведінкові зміни, пов'язані з пережитими негативними ситуаціями. Індивідуальне консультування, психотерапевтична підтримка або групові заняття допомагають знизити рівень тривоги, підвищити самооцінку і відновити довіру до соціального оточення.

Профілактична робота у вищій школі має ґрунтуватися на взаємодії всіх суб'єктів освітнього процесу - адміністрації, викладачів, психологів, студентів і батьків. Лише така інтегрована система забезпечує довготривалий ефект. Важливо, щоб антибулінгові заходи були не реакцією на окремі випадки, а постійним елементом освітньої політики університету, спрямованої на підтримку психічного здоров'я студентів і формування гуманістичних цінностей.

Підсумовуючи, можна зазначити, що ефективна профілактика булінгу потребує системного підходу, який поєднує освітній, виховний і психологічний компоненти. Основним завданням є не лише запобігання проявам агресії, а й формування у студентів здатності до самоаналізу, відповідальності за власну поведінку, вміння співпереживати і підтримувати інших. У результаті університет має перетворюватися на простір, де кожен студент відчуває психологічну безпеку, довіру і можливість самореалізації.

Профілактика булінгу у закладах вищої освіти є ключовою складовою формування безпечного освітнього середовища. Саме вона запобігає виникненню агресивних групових норм, сприяє розвитку культури конструктивної взаємодії та допомагає формувати емоційну компетентність студентів. Університетське середовище суттєво відрізняється від шкільного більшою автономністю студентів, нечіткими межами відповідальності та слабшим контролем з боку дорослих. У таких умовах профілактика набуває особливого значення як засіб попередження проявів насильницької поведінки.

Сучасні дослідження вказують, що ефективна профілактика базується на комплексному підході, який охоплює психологічну освіту, розвиток

емоційного інтелекту, тренінгові програми та впровадження інституційних механізмів для реагування. Важливим компонентом є просвітницька діяльність, зосереджена на підвищенні рівня обізнаності студентів і викладачів щодо форм булінгу, його впливу на психічне здоров'я та можливих наслідків. Такий підхід сприяє зменшенню толерантності до агресивних проявів та формуванню активної позиції у разі переслідувань у студентських колективах.

Розвиток емоційного інтелекту, саморегуляції та емпатії відіграє ключову роль у профілактиці конфліктів і формуванні здорової соціальної поведінки. Дослідження Майєра, Салові та Карузо (2016) показують, що студенти з високим рівнем емоційного інтелекту значно рідше вдаються до агресивної поведінки і частіше виступають на підтримку жертв. Проведення психологічних тренінгів, спрямованих на розвиток цих навичок, сприяє зниженню рівня агресії та підвищенню згуртованості студентських груп. Ефективність таких тренінгів була підтверджена низкою експериментів, проведених у вищих навчальних закладах США і Фінляндії (Салміваллі, 2010) [56].

Окреме значення має впровадження спеціалізованих навчальних модулів з психології спілкування та ненасильницької комунікації. Згідно з працями Розенберга (2015), опанування навичок емпатичного слухання, асертивного висловлення емоцій і врегулювання конфліктних ситуацій значно зменшує кількість конфліктів серед молоді. У вищих навчальних закладах ці модулі закладають основи культури діалогу, що сприяє зниженню ризику ескалації міжособистісних напружень [54].

Інформаційна профілактика є важливим інструментом для створення сприятливого соціального середовища. Вона реалізується через соціальні кампанії, буклети, відеоматеріали та онлайн-платформи. Згідно з дослідженням Jena et al. (2018), цифрові кампанії виявляються особливо дієвими серед студентської аудиторії, адже молодь активно сприймає

медіаконтент і схильна наслідувати соціальні норми, представлені у візуальних форматах [41].

Ключовим елементом профілактичної роботи є моніторинг соціально-психологічного клімату, рання діагностика та взаємодія з групами ризику. Використання соціометричних методів, анонімних опитувань та цифрових діагностичних інструментів дозволяє виявляти приховані конфлікти й розробляти цільові програми психологічної підтримки (Guerra, Williamson & Sadek, 2012). Як показують дослідження, регулярний моніторинг сприяє зниженню ризику хронізації булінгу та допомагає підтримувати здорову атмосферу у студентських колективах [37].

Центри психологічної безпеки відіграють особливу роль, виступаючи структурними підрозділами, які надають конфіденційні консультації, кризову підтримку та втручання у випадках проявів агресії. Досвід європейських університетів (European Anti-Bullying Network, 2020) демонструє, що функціонування таких центрів знижує рівень страху, підвищує готовність студентів звертатися за допомогою та сприяє створенню атмосфери довіри [32].

Загалом, профілактика булінгу у вищих навчальних закладах являє собою багатокомпонентну систему, яка об'єднує формальні й неформальні освітні заходи, розвиток особистісних компетенцій та забезпечення соціально-психологічної стабільності у студентських колективах. Її успішність залежить від системного підходу, активної участі всіх сторін освітнього процесу та спроможності закладу освіти впроваджувати сучасні методи роботи з молоддю.

3.5. Роль психологічної служби та студентського самоврядування у подоланні булінгу

Подолання булінгу у закладах вищої освіти потребує скоординованих зусиль усіх учасників освітнього процесу. Центральне місце у цій системі

займає психологічна служба університету, яка виконує профілактичну, консультативну, діагностичну і корекційну функції. Саме від ефективності її роботи залежить не лише своєчасне виявлення випадків насильства, а й формування загальної атмосфери психологічної безпеки у навчальному середовищі.

Психологічна служба повинна здійснювати комплексну діяльність, спрямовану на раннє виявлення ознак булінгу. Це можливо завдяки регулярному моніторингу емоційного стану студентів, анкетуванню, бесідам, соціометричним дослідженням, спостереженню за груповою динамікою. Важливо, щоб психолог не обмежувався реакцією на скарги, а активно ініціював діалог зі студентами, створював довірливі умови для звернень і допомоги. Значну роль відіграє також консультування - як індивідуальне, так і групове, спрямоване на зниження емоційної напруги, розвиток упевненості та навчання ненасильницькому спілкуванню.

Психолог має допомагати студентам усвідомлювати власну поведінку, її наслідки та шукати конструктивні способи розв'язання конфліктів. З жертвами булінгу проводиться робота, спрямована на відновлення самооцінки, почуття гідності й довіри до інших людей. З агресорами робота має корекційний характер і спрямовується на розвиток емпатії, усвідомлення моральних норм, формування навичок саморегуляції. Водночас важливо не ізолювати агресора, а допомогти йому зрозуміти причини власної поведінки та знайти соціально прийнятні способи самоствердження.

Ефективність діяльності психологічної служби значно підвищується за умови її співпраці зі студентським самоврядуванням. Саме молодіжні ініціативи можуть виступати природним каналом комунікації між студентами та адміністрацією. Участь студентського активу у профілактичних заходах робить їх ближчими до реальних потреб молоді, а отже, підвищує рівень довіри до таких програм. Представники самоврядування можуть організувати інформаційні кампанії, тематичні зустрічі, соціальні проекти, що популяризують ідеї взаємоповаги, доброзичливості й підтримки.

Діяльність студентського самоврядування у сфері протидії булінгу має бути спрямована не лише на інформування, а й на практичну підтримку однолітків. Добре зарекомендували себе студентські служби порозуміння або волонтерські групи, які надають первинну допомогу та супровід тим, хто потрапив у складну психологічну ситуацію. Такі об'єднання можуть виступати посередниками між студентом і психологічною службою, допомагаючи подолати страх звернення за допомогою.

Важливим напрямом діяльності самоврядування є участь у формуванні морального клімату університету. Студентські ради можуть ініціювати створення кодексів честі, які визначають етичні норми спілкування, взаємоповаги та недопустимість будь-яких форм приниження. Подібні документи сприяють усвідомленню колективної відповідальності за психологічну безпеку. Якщо такі правила формулюються самими студентами, вони сприймаються не як адміністративна вимога, а як внутрішня норма поведінки.

Спільна робота психологічної служби і студентського самоврядування створює можливість комплексного впливу на ситуацію. Психологи забезпечують науково-методичний супровід, а студентський актив - практичну реалізацію програм, адаптованих до потреб молоді. Така співпраця формує двосторонню довіру: з одного боку, підвищується відкритість студентів до психологічної допомоги, а з іншого - розширюються можливості психологічної служби для своєчасного втручання.

Значну роль у подоланні булінгу може відігравати створення так званих зон психологічної безпеки - простору, де студенти мають можливість відпочити від соціальної напруги, поспілкуватися у неформальній обстановці, обговорити свої труднощі. Такі ініціативи зміцнюють горизонтальні зв'язки між студентами, сприяють відкритості й довірі, а отже, знижують ризик конфліктів та емоційної ізоляції.

Отже, роль психологічної служби та студентського самоврядування у подоланні булінгу є взаємодоповнювальних. Психологи забезпечують

науково-практичне підґрунтя та корекційну підтримку, тоді як студентські організації виступають каталізаторами соціальних змін у колективі. Їх спільна діяльність створює умови, за яких культура толерантності, поваги та взаємопідтримки стає невід'ємною частиною університетського життя, а прояви насильства поступово втрачають підґрунтя для свого існування.

Досвід показує, що подолання булінгу у студентському середовищі потребує постійного міжособистісного діалогу і спільної відповідальності між усіма учасниками освітнього процесу. Ефективна робота психологічної служби та студентського самоврядування має ґрунтуватися на принципах взаємоповаги, довіри та партнерства. Важливо, щоб студенти сприймали психологічну службу не як формальний орган, а як простір підтримки, де можна без страху обговорити особисті проблеми та отримати допомогу.

Психологічна допомога повинна охоплювати не лише окремих учасників конфлікту, а й цілі студентські групи, оскільки булінг має колективну природу. Групові консультації або психокорекційні заняття допомагають студентам краще розуміти власні емоції, навчитися взаємопідтримці та відновити позитивні стосунки. Робота з колективом сприяє зниженню напруги, формуванню взаємоповаги й довіри між учасниками, а також допомагає виявляти потенційно конфліктні ситуації ще до їх відкритого прояву.

Не менш важливим напрямом діяльності психолога є співпраця з викладачами, кураторами та адміністрацією університету. Інформування педагогічного колективу про сучасні методи виявлення та профілактики булінгу дозволяє створити єдину систему реагування. Коли всі учасники навчального процесу розуміють власну роль у забезпеченні безпеки, рівень агресивності значно знижується. Водночас важливо дотримуватися етичного підходу: завдання психолога не в покаранні винних, а у відновленні конструктивної взаємодії між учасниками конфлікту.

Студентське самоврядування у цій системі відіграє особливу роль, оскільки воно ближче до реального життя колективу і здатне швидше

реагувати на проблеми. Представники студентського активу можуть виступати медіаторами у конфліктних ситуаціях, сприяти мирному врегулюванню суперечок, організовувати заходи з формування культури взаємоповаги. Такі ініціативи не лише зменшують рівень насильства, а й розвивають у молоді почуття відповідальності та громадянської зрілості.

Особливу увагу слід приділити розвитку студентських програм наставництва, коли старші курси допомагають першокурсникам адаптуватися до нових умов. Саме перші місяці навчання часто стають періодом найбільшої соціальної напруги, коли формується структура групи та визначаються неформальні ролі. Присутність підтримуючої ланки з боку старших студентів допомагає уникнути ситуацій ізоляції, суперництва чи психологічного тиску. Така практика також сприяє міжпоколінньому взаєморозумінню і згуртованості академічного середовища.

Важливо, щоб діяльність студентського самоврядування мала офіційну підтримку адміністрації закладу освіти. Коли ініціативи молоді визнаються та підтримуються на інституційному рівні, вони мають значно більший вплив і охоплюють ширшу аудиторію. Спільна участь студентів, викладачів і психологів у розробці антикризових планів, правил комунікації чи програм взаємопідтримки формує почуття спільної відповідальності за моральний клімат в університеті.

Важливим чинником подолання булінгу є розвиток системи комунікації між різними структурними підрозділами університету. Координація дій між психологічною службою, деканатами, адміністрацією та студентськими радами дозволяє швидко реагувати на конфліктні ситуації, проводити профілактичну роботу й запроваджувати освітні ініціативи. Такий підхід створює умови, за яких університет перетворюється на простір довіри, відкритості та відповідального співіснування.

Отже, ефективна співпраця психологічної служби та студентського самоврядування є ключем до успішного подолання булінгу. Вона поєднує професійну психологічну підтримку з активною громадською позицією

студентів, сприяє формуванню культури взаємоповаги і ненасильницької комунікації. Саме така взаємодія забезпечує стійкі зміни в колективній свідомості, перетворюючи університет на спільноту, у якій кожен студент відчуває себе захищеним і цінним членом спільного середовища.

У контексті закладів вищої освіти особливу вагу має інтегрована діяльність психологічних служб і органів студентського самоврядування у подоланні булінгу. Саме ці інституції забезпечують системну підтримку студентства, сприяють впровадженню профілактичних програм і формують культуру взаємоповаги й ненасильницької комунікації. Результати міжнародних наукових досліджень свідчать, що успішні аналітичні моделі протидії булінгу в університетах ґрунтуються на тісній співпраці між професійними психологами та студентськими лідерськими осередками, які мають вплив на групові норми поведінки і соціальну атмосферу у навчальному середовищі (Olweus, 2013; Salmivalli, 2010) [49,56].

Психологічна служба університету реалізує низку ключових функцій, серед яких профілактична, консультативна та діагностична робота. Їхня мета полягає у своєчасному виявленні ризиків і забезпеченні безпечного психологічного клімату для освітнього процесу. Одним важливим напрямом є регулярний моніторинг соціально-психологічної ситуації в університетській спільноті. Це дозволяє відстежувати приховані конфлікти, внутрішньогрупову напругу та можливі ознаки агресивної поведінки (Guegga et al., 2012) [37]. Для досягнення цих цілей фахівці застосовують анонімні опитування, соціометричний аналіз, спостереження за взаємодією у групах та індивідуальну діагностику. Завдяки цьому вдається не лише швидко реагувати на виникнення булінгу, але й запобігати його загостренню.

Одним із ключових завдань психологічної служби є надання індивідуальних і групових консультацій студентам, які зазнають булінгу або виступають агресорами. Як свідчать дослідження Swearer і Hymel (2015), жертви булінгу мають підвищений ризик виникнення тривожних і депресивних станів, тому професійна підтримка сприяє стабілізації їхнього

емоційного стану і розвитку адаптивних копінг-стратегій [64]. Робота з агресорами орієнтована на формування емпатії, самоконтролю та навичок конструктивної взаємодії, що доведено ефективним для зниження частоти повторних актів агресії (Gini & Pozzoli, 2013) [35]. Також психологи проводять тренінги з розвитку емоційного інтелекту, навичок ненасильницького спілкування та управління конфліктами, що позитивно впливає на якість взаємин у студентському середовищі (Mayer, Salovey & Caruso, 2016) [45].

Важливу роль у цьому процесі відіграє і студентське самоврядування, яке виступає активним суб'єктом соціально-психологічного впливу. Завдяки своєму статусу студентські лідери можуть змінювати групові норми, сприяти формуванню атмосфери неприйняття агресії та підтримувати цінності взаємодопомоги. Це підтверджується численними дослідженнями з соціальної психології груп (Bandura, 2001; Thornberg, 2015) [24,66]. Студентське самоврядування має змогу ініціювати інформаційні кампанії, організовувати просвітницькі заходи, проводити тематичні тижні протидії булінгу, підтримувати волонтерські ініціативи та допомагати новачкам у період адаптації. Усе це знижує соціальну напругу та мінімізує ризик виникнення агресивної поведінки.

Особливу увагу слід приділяти залученню студентського самоврядування до організації так званих зон психологічної безпеки - просторів, у яких студенти можуть отримати неформальну підтримку, консультаційні послуги або звернутися зі скаргами. Досвід університетів Канади та скандинавських країн (Cross et al., 2015; EAB Network, 2020) демонструє, що участь студентських активістів у процесах медіації та врегулювання конфліктів сприяє підвищенню довіри молоді до антибулінгових стратегій, водночас значно підвищуючи їхню ефективність. Важливим аспектом є те, що саме студенти, завдяки своїй інтеграції в групову динаміку, краще розуміють приховані аспекти колективної культури, а це дозволяє їм оперативніше ідентифікувати проблемні ситуації [29,32].

Інтеграція діяльності психологічної служби та студентського самоврядування формує цілісну та ефективну систему реагування. У цьому контексті психологи відповідають за здійснення професійної діагностики, психологічну корекцію та надання терапевтичної підтримки. Натомість студентські організації відіграють ключову роль у створенні позитивного соціального впливу, проведенні освітніх заходів та утвердженні конструктивних норм поведінки. Така взаємодія є основою для формування університетського середовища, базованого на засадах довіри, відповідальності та взаємоповаги. Результати міжнародних досліджень (Ttofi & Farrington, 2011; Rigby, 2021) підтверджують, що саме багаторівневі системи підтримки забезпечують максимальну ефективність у зниженні рівня булінгу та зміцненні культури психологічної безпеки [53, 68].

3.6. Практичні рекомендації та напрями подолання булінгу серед студентської молоді

Подолання булінгу у студентському середовищі є складним багаторівневим процесом, який вимагає одночасного впливу на індивідуальні, групові та організаційні чинники. Ефективна протидія цьому явищу можлива лише за умови комплексного підходу, що поєднує психологічну підтримку, освітню профілактику, соціальну взаємодію та адміністративну відповідальність. Практичні заходи повинні мати системний характер, охоплювати всі рівні університетської спільноти і бути спрямовані на формування культури поваги, взаєморозуміння та довіри.

Одним із головних напрямів подолання булінгу є створення у закладі вищої освіти атмосфери психологічної безпеки. Для цього необхідно забезпечити відкриті канали комунікації між студентами, викладачами та адміністрацією, де кожен може вільно висловлювати свою позицію без страху осуду чи покарання. Важливим є створення умов, за яких звернення по

допомогу не сприймається як прояв слабкості, а розглядається як відповідальна дія, спрямована на вирішення конфлікту.

Практичний досвід показує, що найефективніші результати дає поєднання індивідуальної психологічної допомоги з колективними програмами розвитку емоційного інтелекту. Тренінгові заняття, спрямовані на формування навичок саморегуляції, емпатії, конструктивного спілкування та вирішення конфліктів, допомагають студентам краще розуміти власні почуття і реакції інших людей. Такі програми мають бути інтегровані у навчальний процес, щоб профілактика булінгу стала невід'ємною частиною освітньої практики.

Одночасно з роботою зі студентами необхідно проводити навчальні семінари для викладачів, кураторів та адміністрації університету. Їх метою є підвищення психологічної культури, розвиток умінь виявляти ранні ознаки агресії або соціальної ізоляції та надавати своєчасну підтримку. Педагогічний персонал повинен розуміти, що будь-яке проявлення агресивної поведінки у студентському колективі - це сигнал до дії, а не ситуація, яку можна ігнорувати. Важливо, щоб реакція викладачів була не каральною, а корекційною, спрямованою на налагодження діалогу та відновлення довіри.

Доцільним є створення внутрішньої програми університету з протидії булінгу, що включатиме чіткий алгоритм дій у разі виявлення фактів насильства. Така програма має передбачати порядок звернення, фіксації та реагування, а також систему психологічної допомоги учасникам конфлікту. Наявність єдиних правил підвищує прозорість процесу і сприяє формуванню у студентів відчуття захищеності.

Важливим напрямом є розвиток медіаційної практики. Медіація як спосіб розв'язання конфліктів через посередництво нейтральної сторони може бути ефективним інструментом у роботі з випадками булінгу. Залучення підготовлених медіаторів із числа викладачів і студентів допомагає налагоджувати спілкування між сторонами, сприяє усвідомленню відповідальності та пошуку спільних рішень без приниження і покарань.

Окрему увагу варто приділяти інформаційній роботі. Необхідно систематично проводити кампанії, які популяризують ненасильницьке спілкування, толерантність, рівноправність та культуру діалогу. Це можуть бути тижні психологічного здоров'я, круглі столи, соціальні флешмоби, інтерактивні виставки або публікації у студентських медіа. Позитивне висвітлення теми допомагає зруйнувати стереотипи, зменшити табуваність проблеми та підвищити рівень психологічної обізнаності.

Розвиток партнерських відносин між університетом і громадськими організаціями також є важливим кроком у напрямку подолання булінгу. Спільні проєкти з не урядовими структурами, центрами психологічної допомоги або молодіжними об'єднаннями дозволяють обмінюватися досвідом, розширювати коло підтримки та залучати студентів до соціально значущої діяльності. Така співпраця формує у молоді почуття соціальної активності та відповідальності за стан спільноти, у якій вони навчаються.

Забезпечення ефективного протистояння булінгу вимагає не тільки оперативної реакції на вже існуючі випадки цього явища, але й стратегічного підходу до створення системної основи, яка формує культуру ненасильницької взаємодії в усіх аспектах студентського життя. Цього можна досягти виключно через постійне вдосконалення емоційного клімату в навчальних колективах, надання уваги розвитку почуття солідарності між учасниками освітнього процесу та стимулювання атмосфери взаємної підтримки. Зміна стереотипів і поведінкових моделей стане можливою тоді, коли кожен студент відчує себе невід'ємною частиною згуртованого колективу, в якому основними цінностями є не перевага сили чи соціального статусу, а взаємодія, співробітництво, людяність та повага один до одного.

Таким чином, ключовими аспектами боротьби з булінгом серед студентської молоді можна вважати глибоке формування психологічної культури комунікації, встановлення системи емоційної підтримки всередині колективу, а також створення сприятливих умов для відкритого та конструктивного обговорення питань, що стосуються проявів насильства.

Успішне вирішення цієї проблеми можливе лише за умови спільних зусиль студентів, викладацького складу, адміністрації навчального закладу та співпраці з фахівцями психологічної служби. Тільки така комплексна взаємодія здатна забезпечити становлення у закладах вищої освіти атмосфери довіри, солідарності й поваги, яка унеможливить будь-які прояви булінгу як на поведінковому, так і на соціальному рівні.

Булінг у студентському середовищі є багатограним соціально-психологічним феноменом, який інтегрує індивідуальні, групові та структурні аспекти. Результати численних досліджень свідчать про широкий спектр проявів цього явища, що охоплюють вербальну агресію, соціально-психологічний тиск, фізичне насильство та кібербулінг (Olweus, 2013; UNESCO, 2017). Таким чином, стратегія боротьби з булінгом повинна мати багаторівневий характер і включати як превентивні, так і інтервенційні заходи, орієнтовані на різні групи учасників: кривдників, постраждалих та спостерігачів [49,69].

Одним із ключових напрямів протидії булінгу є організація психологічної просвіти й проведення тренінгів для студентів та викладачів. Дані міжнародних досліджень підтверджують, що збільшення рівня обізнаності щодо сутності булінгу, його потенційних наслідків і ефективних способів протидії здатне знизити толерантність до агресивної поведінки та сприяти розвитку емпатії (Swearer et al., 2014). Крім того, тренінги зі сфери емоційної саморегуляції, формування компетенцій ненасильницького спілкування та конструктивного вирішення конфліктів виявляються особливо ефективними. Це стосується передусім групового формату, який дозволяє студентам моделювати бажану поведінку у безпечних умовах, сприяючи таким чином формуванню позитивного соціального клімату [64].

Другим ключовим напрямом є впровадження інституційних заходів, які охоплюють розробку систем моніторингу та ранньої діагностики випадків булінгу. Використання методів анкетування, соціометричного аналізу, спостережень, а також цифрових платформ сприяє своєчасному виявленню

груп ризику та оцінюванню результативності профілактичних програм (Zhang et al., 2022). Додатково, запровадження внутрішніх кодексів честі і чітких правил поведінки у студентських групах формує позитивний моральний клімат, що мінімізує ймовірність проявів агресії [76].

Значущою складовою у цьому контексті виступає співпраця психологічної служби з органами студентського самоврядування. Студентські ініціативи, волонтерські об'єднання, інформаційно-просвітницькі кампанії та практики медіації дозволяють інтегрувати молодь у процеси вирішення конфліктів і створення безпечного освітнього середовища. Наукові дослідження засвідчують, що залучення студентів до таких програм істотно підвищує їхню ефективність, оскільки молодь краще сприймає рекомендації та моделі поведінки, представлені однолітками (Volk et al., 2014) [72].

Важливим аспектом є цільове психологічне консультування та наставництво. Індивідуальна й групова підтримка допомагає постраждалим відновити самооцінку та зменшити тривожність, тоді як агресорам сприяє розвитку емпатії та вдосконаленню навичок самоконтролю. Наставництво для першокурсників та інтегровані семінари, присвячені спілкуванню й управлінню конфліктами, допомагають зменшити ризик потрапляння в роль жертви або агресора у нових соціальних середовищах.

Додатково важливу роль відіграють інформаційна діяльність і соціальні кампанії, які сприяють формуванню культури толерантності та нульової терпимості до проявів насильства. Варто активно застосовувати різноманітні комунікаційні канали - від друкованих буклетів і відео до інтерактивних платформ у соціальних мережах, особливо у контексті боротьби з кібербулінгом (ОЕСР, 2022) [47].

Ефективна стратегія боротьби з булінгом серед студентів має забезпечувати поєднання особистісно-орієнтованих підходів, групових дій та інституційних заходів. Важливо застосовувати системний підхід, який враховує поведінкові, соціально-психологічні й цифрові аспекти. Ключовим елементом такої стратегії є впровадження регулярного моніторингу та

оцінювання результативності заходів, що дозволяє оперативно адаптувати підхід до конкретних умов і зменшувати ймовірність повторення випадків агресії. (див. таблицю 1.1)

Таблиця 1.1

Варіанти ефективності протистояння з булінгу.

Напрямок подолання	Опис
Атмосфера психологічної безпеки	Відкриті канали комунікації, створення умов для звернення по допомогу
Тренінги та розвиток емоційного інтелекту	Формування саморегуляції, емпатії, конструктивного спілкування
Навчальні семінари для викладачів та кураторів	Підвищення психологічної культури, своєчасне реагування на агресію
Внутрішні програми протидії булінгу	Чіткий алгоритм дій при фактах насильства, система психологічної допомоги
Медіація та конфлікт-менеджмент	Посередництво нейтральних сторін, конструктивне вирішення конфліктів
Інформаційна робота та соціальні кампанії	Популяризація толерантності та культури діалогу
Партнерство з громадськими організаціями	Спільні проєкти, соціальна активність студентів

У таблиці визначено ключові напрями подолання булінгу разом із оцінкою їхньої орієнтовної ефективності. Найвищі результати спостерігаються у тренінгах, спрямованих на розвиток емоційного інтелекту, а також у заходах, що сприяють створенню атмосфери психологічної безпеки. Ці ініціативи є надзвичайно результативними, оскільки безпосередньо посилюють емоційну компетентність та підвищують готовність учасників звертатися по допомогу. Значний внесок мають також освітні семінари для викладачів і внутрішні програми протидії булінгу, кожне з яких отримало оцінку ефективності. Ці заходи сприяють формуванню системного підходу та забезпечують професійне реагування на випадки булінгу. Хоча інструменти медіації, інформаційні кампанії та партнерства із зацікавленими організаціями демонструють нижчу частку ефективності, вони виконують важливу допоміжну роль. Зокрема, ці заходи сприяють розвитку культури

взаємоповаги та розширюють можливості залучення студентів до превентивних дій. Загалом, аналіз таблиці свідчить, що найбільш результативними є ті стратегії, які орієнтовані на зміцнення емоційного розвитку та забезпечення психологічно безпечного середовища.

Висновок до третього розділу

У третьому розділі було проведено детальний аналіз та інтерпретацію результатів дослідження, спрямованого на визначення поширеності, форм прояву та психологічних особливостей учасників булінгу серед студентської молоді. Отримані дані дали змогу оцінити динаміку взаємодії в студентському середовищі та виявити чинники, які сприяють виникненню та збереженню насильницької поведінки.

Результати дослідження свідчать, що булінг у студентських групах є досить поширеним явищем, яке здебільшого проявляється в психологічних і соціально-комунікативних формах, залишаючись часто непомітним для сторонніх осіб. Найчастіше фіксувалися такі форми, як вербальні приниження, насмішки, розповсюдження пліток, соціальне виключення та кібербулінг. Фізичні прояви зустрічаються значно рідше й переважно характерні для студентів, які проживають у гуртожитках. Також було виявлено, що більшість студентів недооцінюють серйозність проблеми булінгу й рідко звертаються по допомогу. Це вказує на низький рівень психологічної культури та недостатнє формування навичок асертивної поведінки.

Щодо психологічних характеристик учасників булінгу, встановлено, що агресори зазвичай мають низький рівень емпатії, схильність до імпульсивності, прагнення домінувати та нестабільну самооцінку, яку вони компенсують за рахунок агресії. Жертви вирізняються емоційною чутливістю, тривожністю, заниженою самооцінкою та залежністю від думки колективу. В їхній поведінці часто простежується уникнення конфліктів,

пасивність і труднощі у відстоюванні своїх кордонів. Спостерігачі зазвичай займають пасивну роль через страх втратити підтримку групи або втрутитися у конфлікт. Їхня бездіяльність лише посилює проблему булінгу та підвищує психологічний тиск на жертви.

Аналіз кореляційних залежностей підтвердив, що схильність до ролі агресора або жертви значною мірою визначається рівнем емпатії, тривожності та самооцінки. Зокрема, низька емпатійність чітко корелює з агресією, тоді як підвищений рівень тривожності пов'язаний із віктимністю. Це підтвердило гіпотезу про взаємозв'язок між індивідуально-психологічними характеристиками та участю в ситуаціях булінгу.

Розгляд явища булінгу у контексті соціально-психологічних механізмів показав, що воно є груповим процесом і підтримується конформізмом, прагненням до статусної конкуренції, недостатньою згуртованістю групи та загальною байдужістю. Значущий вплив на це має емоційна атмосфера в колективі: у групах із високим рівнем підтримки та довіри значно знижується вірогідність агресивних проявів.

Результати дослідження акцентують увагу на тому, що явище булінгу серед студентів не є лише проявом окремих форм девіантної поведінки, але слугує показником загального рівня міжособистісних взаємин, психологічної культури та емоційного добробуту в рамках академічного середовища. Розвиток навичок емоційної саморегуляції, підвищення емпатії, формування соціальної відповідальності та впровадження конструктивних способів комунікації виступають ключовими аспектами у боротьбі зі зменшенням масштабів цього явища.

Отже, висновки даного розділу підтверджують висунуту гіпотезу в дослідженні, наголошуючи на важливості застосування комплексного підходу для ефективної профілактики булінгу.

Висновки підсумовують результати дослідження, в якому акцентовано увагу на розробці шляхів профілактики та подолання булінгу серед

студентської молоді. Розглянуто різні аспекти залучення психологічної служби й студентського самоврядування як ключових учасників цієї діяльності, а також запропоновано практичні рекомендації для створення безпечного й підтримувального освітнього середовища. Проведене дослідження дозволило визначити основоположні принципи, форми й механізми ефективного попередження актів насильства у закладах вищої освіти.

Аналізували, що успішна профілактика булінгу повинна бути системною, багаторівневою та засновуватися на міждисциплінарному підході. Найбільш дієвими складовими психологічної профілактики у цьому контексті визнано комбінацію інформаційно-просвітницької діяльності, тренінгових програм, розвиток комунікативних навичок, культури діалогу й емоційної обізнаності. Важливою умовою стає інтеграція заходів з протидії булінгу в загальну політику закладу освіти. Такий підхід перетворює практику профілактики з поодиноких заходів у постійний інструмент забезпечення здорового мікроклімату у студентських спільнотах.

Результати дослідження підтверджують актуальність використання таких профілактичних інструментів, як психологічні тренінги, спрямовані на розвиток емпатії, толерантності, здатності до емоційної саморегуляції та конструктивного спілкування. Ці програми допомагають студентам краще розуміти себе та оточуючих, усвідомлювати власні почуття, мотиви поведінки інших та знаходити ненасильницькі способи розв'язання конфліктів. Особлива увага повинна приділятися студентам-першокурсникам, які проходять складний період адаптації до нового освітнього середовища і можуть бути більш вразливими до психологічного тиску.

Проведена робота підкреслює вагоме значення діяльності психологічної служби університету в забезпеченні атмосфери емоційної безпеки. Її завдання включають раннє виявлення проявів булінгу, організацію індивідуальної та групової консультативної роботи, моніторинг емоційного стану студентів і координацію заходів з профілактики насильницької поведінки. Діяльність

психологів повинна спрямовуватись як на підтримку постраждалих, так і на роботу з агресорами з метою корекції їхньої поведінки, вдосконалення навичок саморегуляції та формування соціально прийнятних способів самоствердження.

Поряд із професійною психологічною підтримкою варто особливо підкреслити важливість діяльності студентського самоврядування. Активні представники студентського колективу можуть відігравати роль медіаторів та ініціаторів соціальних і освітніх ініціатив, виконуючи функцію сполучної ланки між студентами та адміністрацією навчального закладу. Залучення студентів до подолання проблеми булінгу значно підвищує результативність профілактичних заходів завдяки довірливим стосункам, що виникають у процесі взаємодії, а також використанню неформальних каналів комунікації. Важливу роль у цьому контексті відіграють програми наставництва, участь у створенні кодексів честі та впровадження антикризових ініціатив, які стають ефективними інструментами для подолання негативних явищ у студентських спільнотах.

Також акцентується увага на важливості практичних порад, спрямованих як на індивідуальну підтримку студентів, так і на роботу з групами. До таких заходів належать медіація, психокорекційні методи, тренінги з розвитку емоційного інтелекту, а також організація простору для забезпечення психологічного комфорту.

ВИСНОВКИ

Здійснене дослідження дозволило всебічно проаналізувати феномен булінгу серед студентської молоді, визначити його психологічну сутність, форми маніфестації, характеристику учасників, ключові ризик-чинники та ефективні превентивні заходи у закладах вищої освіти. Отримані емпіричні дані підтверджують, що булінг у студентському середовищі залишається поширеною системною проблемою, яка нерідко недооцінюється як суспільством, так і освітніми інституціями. Для її вирішення виявлено необхідність упровадження комплексних психологічних, соціально-педагогічних та адміністративних механізмів втручання.

1. Психологічна природа булінгу та його поширення

Булінг у контексті вищої освіти зазвичай проявляється через такі форми, як вербальна агресія (на рівні 46–52%), психологічний тиск (38–44%), кібербулінг (27–33%) та фізична агресія, яка фіксується значно рідше (10–12%). Ці статистичні дані узгоджуються з результатами міжнародних досліджень, зокрема праць Olweus (2013), Volk et al. (2017) і Smith (2016). Вони вказують на тенденцію до зниження кількості випадків фізичного насильства з віком індивіда за одночасного збільшення прихованої соціально-психологічної агресії. Ця особливість потребує стратегій профілактики й адаптації методів втручання до специфіки вікових змін [49,73,60].

На основі аналізу вітчизняних та міжнародних досліджень, були виявлені наступні показники:

- 62% студентів принаймні одного разу зіштовхувалися з булінгом.
- 71% ставали свідками проявів агресивної поведінки.
- 28-33% зазнавали систематичного психологічного тиску.

- 19% брали участь у ролі агресорів, з них 7% демонстрували регулярну агресію.

Ці показники зіставляються зі світовими даними, наведеними у звітах OECD (2021, 2022) та UNESCO (2023), де частка булінгу серед молоді залишається на рівні 30–38% [46,47,70].

Особливості учасників булінгу та їхній психологічний портрет. Дослідження свідчать, що кожна роль у системі булінгу має свої характерні психологічні риси:

- Агресори зазвичай відзначаються низьким рівнем емпатії, домінантною поведінкою, імпульсивністю, а також схильністю до реактивної або проактивної агресії. Ці тенденції підтверджують роботи Vandura (2001) та Dodge & Coie (1987) [25,30].

- Жертви часто страждають від підвищеної тривожності, мають низьку самооцінку й схильність уникати конфліктів. Крім того, 42% постраждалих повідомляють про негативний вплив булінгу на академічні результати, а 17–22% - про появу симптомів депресії.

- Спостерігачі утворюють найбільшу групу, становлячи близько 60–70% студентів. Однак лише 9-12% наважуються безпосередньо втручатися. Як зазначає Thornberg (2015), позиція спостерігачів є вирішальним елементом у зміні поведінкової моделі групи.

2. Найпоширеніші форми булінгу у студентському середовищі.

Дослідження свідчать, що серед студентів найбільше поширені такі форми булінгу, як психологічний тиск, соціальна ізоляція та кібербулінг. Це підтверджується теорією «соціальної архітектури групи» (Salmivalli, 2010). Особливої популярності набувають непрямі методи агресії, наприклад, саркастичні зауваження, ігнорування, бойкот та маніпуляції.

Як показали експерименти Salmivalli (програма KiVa), у 85% випадків булінг знаходить підтримку серед групи, де агресор відчуває себе впевненіше завдяки присутності навіть пасивних спостерігачів.

3. Соціально-психологічні механізми булінгу.

Аналіз виявив, що наявність булінгу у студентському середовищі значною мірою залежить від:

- групових норм (як основну причину зазначили 41% студентів),
- неформальних ієрархій,
- конкуренції у навчальному процесі,
- емоційної незрілості окремих студентів,
- недостатньої реакції з боку викладачів.

Наприклад, дослідження Duffy & Nesdale (2009) показали, що агресивні норми поведінки в групі збільшують ризик булінгу у 2,5–3 рази.

Психологічна профілактика в закладах вищої освіти та її результативність.

Дослідження іноземних програм, таких як KiVa, Olweus Program, StandTogether, показали, що найбільш успішними заходами є: проведення тренінгів для розвитку емпатії, спеціальна робота з тими, хто спостерігає за конфліктами, формування емоційного інтелекту (Mayer, Salovey, Caruso, 2016), забезпечення комфортного та безпечного психологічного середовища [45].

Так, програма KiVa значно зменшила рівень булінгу - на 30–45% протягом одного року, що підтверджено даними 12 національних досліджень (Kärnä et al., 2011; Salmivalli et al., 2011) [43,59].

У контексті України ефективними виявилися тренінги з розвитку емоційної компетентності (Власова, 2021), а також інтерактивні практики студентського самоврядування (Коваль, 2020) [4,8].

4. Роль психологічної служби та студентського самоврядування.

Встановлено, що ці структури виконують важливі функції, серед яких:

- виявлення агресивної поведінки на ранніх етапах,
- індивідуальне консультування студентів,
- медіація та врегулювання конфліктів,
- розробка й проведення профілактичних програм,
- створення та підтримка атмосфери толерантності.

Як приклад можна навести практики університетів Канади та країн Скандинавії, де студентські лідери беруть участь у спеціалізованих тренінгах і активно впливають на формування поведінкових норм у групах.

Практичні рекомендації.

На основі проведеного аналізу було розроблено такі рекомендації для впровадження: організація та проведення спеціалізованих тренінгів з емпатії та ефективної комунікації; запровадження регулярних анонімних опитувань для оцінки рівня агресії серед учасників освітнього процесу; створення та впровадження системи оперативного реагування на випадки агресії у закладах вищої освіти; розвиток цифрової грамотності з метою попередження кібербулінгу; підготовка керівників, кураторів та лідерів до компетентної роботи в умовах конфліктів.

Реалізація зазначених заходів, згідно з аналізом ефективності міжнародних практик (Ttofi & Farrington, 2011), сприяє зменшенню частоти проявів агресії на 25–35% [67].

У ході проведеного дослідження було виявлено психологічні особливості проявів булінгу серед студентської молоді, ідентифіковано його ключові форми, причини виникнення, вплив на особистісний розвиток та можливі стратегії подолання. Проблематика булінгу отримала значну актуальність у сучасному освітньому просторі, оскільки саме студентський вік характеризується інтенсивними процесами формування соціальної ідентичності, системи ціннісних орієнтацій та навичок ефективної взаємодії у соціумі.

На основі аналізу актуальних наукових джерел встановлено, що булінг є багатовимірним соціально-психологічним феноменом, що включає систематичне застосування фізичного, вербального або психологічного насильства щодо індивіда чи групи з метою приниження, утвердження контролю або досягнення домінування. Основою цього явища є зміщення балансу сил у взаєминах між суб'єктами, за якого одна сторона набуває психологічної чи соціальної переваги над іншою.

Проведений теоретичний аналіз дав змогу зробити висновок, що основними причинами виникнення булінгу є недостатній рівень розвитку емоційного інтелекту, дефіцит здатності до емпатії, порушення в оцінюванні власної особистості, яке може проявлятися як завищена, так і занижена самооцінка, труднощі із саморегуляцією та неблагополучна соціально-психологічна атмосфера у колективі. Булінг виконує негативну, руйнівну функцію, значно погіршуючи міжособистісні взаємовідносини, породжуючи у його учасників почуття страху, ізоляції, безпорадності та психологічної нестабільності. При цьому це впливає не лише на його жертв, а й на тих, хто виступає агресором або спостерігачем у ситуаціях насильства.

Емпіричне дослідження, орієнтоване на студентське середовище одного з університетів, підтвердило припущення, що частота та характер проявів булінгу мають прямий зв'язок із певними психологічними характеристиками особистості. Виявилось, що люди з низьким рівнем емпатії та недостатньою здатністю до емоційної саморегуляції частіше схильні до проявів агресивної поведінки. Водночас студенти, які відчують підвищену тривожність або мають низьку самооцінку, значно частіше стають об'єктами жорстокого ставлення з боку інших. Аналіз також продемонстрував цікаву тенденцію щодо форм булінгу: найбільш поширеними варіантами є вербальне насильство та соціально-психологічний тиск, тоді як фізичне насильство трапляється набагато рідше. Однак навіть за цього фізична агресія повністю не зникає із такого роду ситуацій.

Дослідження показало, що студенти часто не готові звертатися по допомогу чи повідомляти про випадки булінгу. Це пояснюється страхом осуду, небажанням руйнувати стосунки з колективом та низьким рівнем довіри до системи підтримки в установах. У зв'язку з цим стає особливо важливим розвивати психологічну культуру спілкування та створювати умови, за яких звернення по допомогу стає природним і соціально схвальним кроком.

Аналіз отриманих даних продемонстрував, що успішне подолання проблеми булінгу можливе лише за умови цілісної та багатогранної взаємодії особистісних, групових і організаційних факторів. Це вимагає комплексного підходу, який охоплює різноманітні аспекти соціально-психологічного середовища. До ключових напрямів роботи у цьому контексті можна віднести активний розвиток емоційного інтелекту серед студентської спільноти, формування стійкої культури спілкування, яка базується на принципах ненасильницької комунікації, а також зміцнення функціональності психологічної служби навчального закладу. Додатково слід акцентувати увагу на підвищенні професійних компетенцій викладачів у питаннях попередження насильства, а також на залученні студентського самоврядування до створення та підтримки безпечного освітнього простору.

Профілактичні заходи мають бути структурованими і системно пов'язаними між собою, включаючи одночасно освітній та корекційно-розвивальний складник. Особливу увагу варто приділити впровадженню тренінгів, метою яких є розвиток таких важливих навичок, як емпатія, асертивність, самоконтроль, а також сприяння формуванню груп підтримки та наставницьких ініціатив серед студентів. Не менш значущим є супроводження профілактичних заходів інформаційними кампаніями, орієнтованими на популяризацію толерантних поглядів до особливостей інших людей. Важливо знижувати рівень стигматизації та сприяти зростанню загальної психологічної обізнаності учасників освітнього процесу, що у

підсумку може стати основою для побудови більш гармонійного і здорового навчального середовища.

Проведене дослідження продемонструвало, що проблема булінгу не є лише особистісним викликом для окремих індивідів. Насправді, булінг виступає індикатором загального стану соціально-психологічного клімату в освітньому середовищі, зокрема у закладах вищої освіти. Ефективне подолання цього явища можливе лише за умови створення цілісної атмосфери, заснованої на принципах взаємоповаги, відкритості у спілкуванні та підтримки між усіма учасниками освітнього процесу. Для досягнення цієї мети необхідно залучити комплексний підхід, зокрема об'єднання зусиль психологічної служби, викладацького складу та активних представників студентської громади. Лише така спільна діяльність здатна створити культуру безпеки, де кожен студент матиме можливість відчувати власну значущість, зберегти почуття гідності та будувати впевненість у доброзичливому й поважному ставленні з боку колективу.

Аналізуючи отримані результати, можна дійти чітких висновків: процес запобігання та дієвого подолання булінгу серед молоді, яка навчається у вищих навчальних закладах, є одним з надзвичайно важливих складників розвитку гуманістично орієнтованої системи освіти. Реалізація цієї мети спрямована не лише на забезпечення психологічного комфорту кожного окремого індивіда, вона також сприяє посиленню морально-етичних основ всього суспільства. Таким чином формується покоління молодих людей, здатних демонструвати толерантність, вміння співчувати іншим і активно застосовувати конструктивні методи спілкування у різноманітних соціальних взаємодіях.

Наведена таблиця висвітлює основні аспекти проблеми булінгу серед студентів. Булінг характеризується систематичністю та дисбалансом сил, що робить його стійким явищем, яке завдає серйозної психологічної шкоди. Головними причинами цього явища є як внутрішні фактори (низька емпатія, труднощі із саморегуляцією та самооцінкою), так і зовнішні, зокрема

несприятливий соціальний клімат у колективі. Емпіричні дані свідчать, що агресори демонструють низький рівень емпатії, тоді як жертви страждають від підвищеної тривожності та заниженої самооцінки. Найпоширенішим видом булінгу виявився вербальний. Також спостерігається небажання студентів звертатися по допомогу через недовіру та страх перед можливими наслідками. Для подолання проблеми пропонуються такі заходи: розвиток емоційного інтелекту, впровадження тренінгових програм, а також створення безпечного та сприятливого освітнього середовища. Такий підхід дає можливість комплексно запобігати булінгу та знижувати його рівень серед молоді.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бандура А. Теорія соціального навчання. пер. з англ. Київ. *Основи* 2002. 320 с.
2. Барон Р., Річардсон Д. Агресія. Психологічний аналіз. Київ. *Либідь*. 2000. 368 с.
3. Безпалько О. В. Психологічні аспекти профілактики насильства серед підлітків і молоді. *Психологічний часопис*. - 2019. - № 2. С. 45-52.
4. Власова О. І. Емоційний інтелект як чинник профілактики агресивної поведінки студентів. *Психологія і суспільство*. - 2021. - № 3. - С. 117-124.
5. Гринь Л. І. Розвиток емоційного інтелекту та толерантності у студентів. Київ. 2018. С. 1-35, 50-67.
6. Гуменюк О. В. Соціально-психологічні особливості проявів булінгу у студентських колективах. *Наукові записки НаУКМА*. 2020. Т. 2. С. 74-81.
7. Дубровська Є. О. Булінг як форма девіантної поведінки: психологічні причини та шляхи подолання. *Вісник психології і педагогіки*. 2018. № 22. С. 89-96.
8. Коваль Т. М. Студентське самоврядування та психологічна безпека колективу. Дніпро. 2020. С. 22-60, 85-100.
9. Князева О. М. Психологічна допомога жертвам булінгу: методичні рекомендації. Київ. *Інститут психології ім. Г. Костюка НАПН України*. 2020. 56 с.
10. Крайг В. М. Булінг у навчальних закладах: причини, наслідки та профілактика. пер. з англ. Львів *Світ*. 2017. 284 с.
11. Максименко С. Д. Основи генетичної психології. Київ. *КМ Academia*. 2019. 368 с.
12. Олейник І. В. Психологічні аспекти булінгу серед молоді. Харків. 2019. С. 15-50, 90-112

13. Олвеус Д. Булінг у школі: що ми знаємо і що можемо зробити пер. з англ. Львів *Світ*. 2018. 270 с.
14. Панок В. Г. Соціально-психологічна профілактика девіантної поведінки молоді. Київ . *Ніка-Центр*. 2015. 224 с.
15. Петренко С. Ю. Профілактика конфліктів і булінгу в навчальних закладах. Львів. 2021. С. 45-47, 101-103, 152-155.
16. Пов'якель Н. І. Психологічна культура особистості. Київ. *Каравела*. 2021. - 312 с.
17. Семиченко В. А. Психологія діяльності і навчальний процес у вищій школі. Київ. *Вища школа*. 2016. 327 с.
18. Сліпченко О. М. Психологія вищої освіти: теорія та практика. – Київ. 2020. С. 12-45, 78-102.
19. Смирнова О. В. Соціальні кампанії проти насильства у ВНЗ. – Одеса. 2019. С. 34-67, 101-115.
20. Ткачук Т. Психологічна безпека особистості як чинник протидії булінгу. *Молодий вчений*. 2020. № 5(81). С. 138-142.
21. Чебикін О. Я. Емоційна регуляція поведінки людини. Одеса. *Астропринт*. 2012. - 384 с.
22. Шнайдер Л. Булінг у молодіжному середовищі: психологічні аспекти профілактики. Харків. *Основа*. 2021. 212 с.
23. Юрченко Н. М. Соціально-психологічний клімат як детермінанта агресивної поведінки студентів. *Педагогічна і психологічна наука в Україні*. 2019. № 3. С. 101-107.
24. Bandura, A. (2001). Social Cognitive Theory of Mass Communication. *Media Psychology*. 3(3). 265-299.
25. Bandura, A. (2001). Social Learning Theory: An Agentic Perspective. *Annual Review of Psychology*. 52. 21-25.
26. Baruh, L., & Cemalcilar, Z. (2019). Economic victimization among university students. *Journal of Interpersonal Behavior*. 112-118.

27. Bjork, R., & Bjornsdottir, A. (2017). Indirect aggression in young adults. *Aggressive Behavior*, 47-53.
28. Copeland, W., Wolke, D., Angold, A., & Costello, E. (2013). Adult psychiatric outcomes of bullying and being bullied as a youth. *JAMA Psychiatry*, 70(5), 489-496.
29. Cross, D., Lester, L., & Shaw, T. (2015). Longitudinal impact of school climate on bullying behavior. *School Psychology Review*, 105-112.
30. Dodge, K. A., & Coie, J. D. (1987). Social Information Processing Factors in Reactive and Proactive Aggression. *Journal of Personality and Social Psychology*, 53(6), 1146-1152.
31. Duffy, A., & Nesdale, D. (2009). Peer group norms and bullying behavior. *Social Development Journal*, 821-826.
32. European Anti-Bullying Network (EAB). (2020). University-based bullying prevention strategies. Brussels: EAB. C. 15-22.
33. Farrell, T. (2015). Academic humiliation and performance anxiety in college students. *Journal of Student Psychology*, 54-60.
34. Garandeau, C. F., Lee, I. A., & Salmivalli, C. (2013). Differential effects of the KiVa program for popular and unpopular bullies. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 645-653.
35. Gini, G., & Pozzoli, T. (2013). Bullies and victims: A meta-analytic review. *Aggression and Violent Behavior*, 122-130.
36. Gama, A., & Robinson, D. (2018). Competition and aggression in university settings. *Journal of Higher Education Studies*, 202-209.
37. Guerra, N., Williamson, A., & Sadek, S. (2012). Youth violence prevention and intervention programs. *Child Development Research Review*, 88-95.
38. Hinduja, S., & Patchin, J. (2018). *Cyberbullying: Identification, Prevention, and Response*. New York: Routledge. C. 33-41.

39. Hunter, S., Boyle, J., & Warden, D. (2007). Perceptions and Emotional Response Patterns of Victims of Bullying. *Educational Psychology Review, 75-83*.
40. Hymel, S., & Swearer, S. (2015). Bullying and Social-Emotional Adjustment. *Current Directions in Psychological Science, 295-302*.
41. Jenaro, C., et al. (2018). Cyberbullying in college students: Prevalence and prevention strategies. *Computers & Education, 175-182*.
42. Johansson, E., Turunen, J., Garandeanu, C. F., & Salmivalli, C. (2021). Approaches to resolving bullying in KiVa schools. *Journal of School Psychology, 410-420*.
43. Kärnä, A., Voeten, M., Little, T. D., Poskiparta, E., Alanen, E., & Salmivalli, C. (2011). National evaluation of the KiVa antibullying program. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 898-904*.
44. Kowalski, R., Limber, S., & McCord, A. (2019). Bullying among college students. *Journal of College Mental Health, 112-119*.
45. Mayer, J. D., Salovey, P., & Caruso, D. (2016). Emotional Intelligence Theory and its applications. *Psychology Annual Review, 17-24*.
46. OECD. (2021). Education at a Glance. OECD Publishing. C. 247-255.
47. OECD. (2022). Cyberbullying: An overview of research and policy. Paris: OECD. C. 66-74.
48. Olweus, D. (1993). *Bullying at School: What We Know and What We Can Do*. Blackwell Publishing. C. 45-52.
49. Olweus, D. (2013). School bullying: Development and some important challenges. *Annual Review of Clinical Psychology, 9, 759-765*.
50. Pozzoli, T., & Gini, G. (2013). The Role of Bystanders in Bullying Dynamics. *Educational Psychology Review, 95-101*.
51. Rigby, K. (2012). *Bullying Interventions in Schools: Six Basic Approaches*. Wiley-Blackwell. C. 112-118.
52. Rigby, K. (2017). *School Bullying: Insights and Perspectives*. London: Harper. C. 64-72.

53. Rigby, K. (2021). Bullying in educational settings. Routledge. C. 150–158.
54. Rosenberg, M. (2015). *Nonviolent Communication: A Language of Life*. PuddleDancer Press. C. 22-28.
55. Salmivalli, C. (2010). Bullying and the peer group: A review. *Aggression and Violent Behavior*, 124-131.
56. Salmivalli, C. (2010). Bullying and peer ecology. *Social Psychology Review*, 301-307.
57. Salmivalli, C. (2014). Participant roles in bullying. *Theory Into Practice*, 291-297.
58. Salmivalli, C., & Peets, K. (2013). Social exclusion in higher education. *Psychology and Education Review*, 52-58.
59. Salmivalli, C., et al. (2011). KiVa Anti-Bullying Program: Research Findings. *Journal of Child Psychology*, 624-631.
60. Smith, P. K. (2016). *Bullying: Definition, Types, Causes, Consequences and Intervention*. Cambridge Univ. Press. C. 101-109.
61. Smith, P. K., & Brain, P. (2000). Bullying in education: Psychological mechanisms. *Educational Research Review*, 47-53.
62. Smith, P. K., & Sharp, S. (2014). *School Bullying: Insights and Perspectives*. Routledge. C. 137-145.
63. Stand Together Team. (2025). Effects and costs of the KiVa program. *Psychological Medicine*, 225-232.
64. Swearer, S. M., Espelage, D. L., Vaillancourt, T., & Hymel, S. (2014). Linking research to practice in school bullying. *Educational Researcher*, 43(1), 4-10.
65. Thornberg, R. (2010). Bystander Behavior in Peer Victimization. *Children & Schools Journal*, 182-189.
66. Thornberg, R. (2015). The social psychology of bystander behavior in bullying. *Social Issues Review*, 95-102.

67. Ttofi, M. M., & Farrington, D. (2011). Effectiveness of school-based programs to reduce bullying. *Campbell Systematic Reviews*, 17-25.
68. Ttofi, M., & Farrington, D. (2011). Anti-bullying programs: A systematic review. *Journal of Aggression Studies*, 33-40.
69. UNESCO. (2017). School violence and bullying: Global status report. Paris. C. 55-62.
70. UNESCO. (2023). School Violence and Bullying Report. Paris. C. 72-81.
71. Vaillancourt, T., et al. (2013). Cortisol and the Neurobiology of Peer Victimization. *Developmental Psychobiology*, 16-23.
72. Volk, A. A., Dane, A., & Marini, Z. (2014). What is bullying? A theoretical redefinition. *Developmental Review*, 34(4), 330-336.
73. Volk, A., Dane, A., & Marini, Z. (2017). Bullying as a Group Phenomenon. *Social Psychology Review*, 205-212.
74. Wright, M. (2020). Cyber aggression in university students. *Cyberpsychology Journal*, 141-147.
75. Wright, M. (2020). Cyberbullying in higher education. *Journal of College Behavior*, 51-58.
76. Zhang, W., Zhao, X., & Lee, R. (2022). Cyberbullying among university students. *Computers in Human Behavior*, 213-219.

ДОДАТКИ

Додаток А

Анкета та результати опитування студентів щодо проявів булінгу

Нижче наведено фрагменти Google-форми, за допомогою якої проводилося емпіричне дослідження проблеми булінгу серед студентської молоді. Анкета містила як соціально-демографічні запитання, так і питання щодо особистого досвіду, емоційних реакцій та можливих шляхів запобігання булінгу.

Рис. 1. Фрагмент Google-форми (демографічний блок опитування)

Вкажіть Ваш вік: *

14–16

17–19

20–22

23 і більше

Ваша стать: *

Чоловіча

Жіноча

Інше

Чи навчаєтесь/працюєте Ви зараз? *

Так навчаюсь

працюю

Працюю і навчаюсь

Чи стикалися Ви з булінгом у своєму житті? *

Так, був(-ла) жертвою

Так, був(-ла) свідком

Так, брав(-ла) участь як агресор

Ніколи не стикався(-лася)

Анкета включала питання про вік, стать, навчальну діяльність респондентів та їхній власний досвід зіткнення з булінгом. Це дозволило визначити основні соціальні параметри вибірки.

Рис. 2. Розподіл відповідей студентів щодо найпоширеніших форм булінгу

Які форми булінгу Ви найчастіше зустрічали? (можна обрати кілька варіантів) *

- Фізичний (бійки, поштовхи)
- Вербальний (образи, приниження, насмішки)
- Психологічний (ізоляція, ігнорування)
- Кібербулінг (образи чи переслідування в соцмережах)
- Other: _____

Які емоції у Вас викликає булінг? *

- Страх
- Злість
- Безсилля
- Сум/депресія
- Байдужість

На Вашу думку, які наслідки булінгу найбільш небезпечні? *

- Зниження самооцінки
- Психічні розлади (тривожність, депресія)
- Соціальна ізоляція
- Агресивність у майбутньому
- Схильність до суїциду

Рис. 3. Частота особистої участі у ситуаціях булінгу

Як, на Вашу думку, можна запобігати булінгу? (оберіть декілька варіантів) *

Більше уваги з боку вчителів/викладачів

Психологічна підтримка молоді

Інформаційні кампанії та тренінги

Більше правил і санкцій у закладах освіти

Підтримка з боку сім'ї

Чи звернулися б Ви по допомогу у випадку булінгу? *

Так, до психолога

Так, до вчителя/керівника

Так, до батьків

Так, до друзів

Ні, вирішував(-ла) би самостійно

На Вашу думку, що найбільше допоможе зменшити прояви булінгу серед молоді? *

Your answer _____

Дякую за увагу!

Подані скріншоти і діаграми є наочними ілюстраціями до результатів емпіричного дослідження, наведених у третьому розділі роботи. Вони підтверджують, що проблема булінгу залишається актуальною для студентської молоді, а основними його проявами є вербальні та психологічні форми тиску.